

Πρόλογος

Η μπροσούρα μεταφράστηκε από συντρόφους στο Βόλο από την αγγλική έκδοση και εμπλουτίστηκε με κάποια πιο πρόσφατα γράμματα του Γκαμπριέλ και με ένα χρονικό ενεργειών αλληλεγγύης. Εκδόθηκε από τη συνέλευση Βόλου του ταμείου αλληλεγγύης και οικονομικής υποστήριξης των φυλακισμένων αγωνιστών. Πρόκειται για μια δομή με πανελλαδική δράση, στο πλαίσιο κίνησης του αναρχικού αντιεξουσιαστικού χώρου για την αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές και τους αγωνιζόμενους φυλακισμένους, δηλαδή την υλική – ηθική – πολιτική στήριξή τους.

Η στήριξή μας αναγνωρίζει την κοινή πλευρά του οδοφράγματος που αδιάκοπα και με μεγάλο κόστος συνεχίζει την επιθετική κίνηση ενάντια στο υπάρχον, παραμερίζοντας λογικές συμφωνίας – διαφωνίας με το λόγο και τη δράση των αιχμαλώτων.

Η έμπρακτη αλληλεγγύη στους αγωνιστές που είτε λόγω των δράσεών τους, είτε λόγω των φιλικών – συντροφικών τους σχέσεων βρέθηκαν στα χέρια των αστυνομικών – δικαστικών μηχανισμών, αποτελεί τρόπο αντίληψης της δικής μας καθημερινότητας. Είναι ένα από τα βασικά κομμάτια του αντιεξουσιαστικού αγώνα.

Θεωρούμε ότι τόσο η συνέχιση του ταξικού – κοινωνικού – επαναστατικού πολέμου όσο και η στήριξη των κρατουμένων είναι επί της ουσίας η ίδια όψη της ριζοσπαστικής λογικής για το γκρέμισμα αυτού του γερασμένου κόσμου.

Οι παρεμβάσεις έξω από τις φυλακές, οι κινήσεις αλληλεγγύης, η πρόωθηση του λόγου των φυλακισμένων αγωνιστών, η οικονομική στήριξη για την καθημερινή διαβίωση... Βάζουν ένα φραγμό στην προσπάθεια απομόνωσης και εξόντωσης των φυλακισμένων. Η επικοινωνία με τους εντός των τειχών δίνει βήμα συλλογικής κριτικής καταστάσεων και εγχειρημάτων, αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής εξέλιξης τόσο των συντρόφων ατομικά όσο και ολόκληρου του ριζοσπαστικού χώρου συλλογικά. Αποτελεί κομβικό σημείο για την συνέχιση του αγώνα απ' τη μεριά των κρατουμένων αγωνιστών και προωθεί την εξεγερτική πρόταση αγώνα για τους εκτός των τειχών. Όλα αυτά με την προϋπόθεση βέβαια της γόνιμης κριτικής...

Επειδή το καθεστώς αιχμαλωσίας δεν είναι τίποτα άλλο από μια «στιγμή» στο συνεχές του ταξικού – κοινωνικού – επαναστατικού πολέμου είμαστε εδώ για τους συντρόφους μας, λέγοντας ξανά και ξανά: «Η ανθρωπότητα θα ευτυχίσει όταν ο τελευταίος τοίχος της τελευταίας φυλακής γίνει συντρίμια από το γέλιο των εξεγερμένων». Ούτε βήμα πίσω...

Λευτεριά σε όσους διώκονται για την ανατρεπτική τους δράση.

Έκρηξη στα κεντρικά γραφεία της Εθνικής Ασφαλιστικής, Ελλάδα

////////////////////////////////////

Ο Γκαμπριέλ είναι ένας αναρχικός που μαζί με τον Χοσέ Φερνάντεζ Ντελγκάδο, απέδρασαν από το βάρβαρο καθεστώς φυλακών F.I.E.S. του ισπανικού κράτους, το 2004. Βρέθηκαν και οι δύο στις γερμανικές φυλακές, μετά από ένοπλη μάχη με Γερμανούς μπάτσους σε έλεγχο που τους έγινε, μετά την απόδρασή τους. Ο Γκαμπριέλ καταδικάστηκε σε 13 χρόνια φυλάκιση και ο Χοσέ σε 14. Ο Γκαμπριέλ έχει περάσει πάνω από 24 χρόνια ως φυλακισμένος, 14 από τα οποία στην απομόνωση (είναι 40 ετών). Ακολουθούν μερικά από τα γραπτά του.

////////////////////////////////////

*“Και δεν είμαι κάποιος θεωρητικός σύντροφος αλλά
ένας από τους καταπιεσμένους, ερωτευμένος με την
ελευθερία που μολύνει τους καταπιεσμένους με το πάθος
για μια αξιοπρεπή ζωή.”*

Η ιστορία ενός αγοριού

Ξέρω την ιστορία ενός αγοριού που γεννήθηκε σε καθεστώς φασιστικής δικτατορίας. Ήταν ο γιος μιας πολύ φτωχής οικογένειας, που περνούσε τις μέρες του περιτριγυρισμένος από ζώα, ήταν πάντα λερωμένος γιατί του άρεσε να σκαρφλώνει στα δέντρα, να εξερευνά σπηλιές (όπου νόμιζε ότι θα έβρισκε θησαυρούς αρχαίων βασιλιάδων ή πειρατών) και να υποδύεται τον Ινδιάνο.

Μια μέρα, το αγαθό αγόρι έπεσε από ένα δέντρο κυνηγώντας μια χρωματιστή πεταλούδα. Καθώς προσπάθησε να την πιάσει, ξέχασε πού βρισκόταν και... Κατέληξε στο νοσοκομείο με σπασμένο σαγόνι. Οι δάσκαλοι στο σχολείο τον χτυπούσαν γιατί μιλούσε τη μητρική του γλώσσα και αυτό δεν άρεσε στο δικτάτορα. Επίσης, το αγόρι όποτε μπορούσε δραπέτευε στο δάσος όπου ήταν γεμάτος θαυμασμό για τα πάντα.

Μια μέρα οι γονείς του αποφάσισαν να φύγουν μακριά για μια άλλη χώρα όπου άντρες, γυναίκες και παιδιά ήταν πιο λευκοί. Μια χώρα όπου (όπως έλεγαν οι γονείς του) θα μπορούσαν να ζήσουν πιο ελεύθερα, θα μπορούσαν να βγάλουν λεφτά και να ξεφύγουν απ' τη φτώχεια, να αγοράσουν ένα μεγάλο σπίτι και να είναι ευτυχισμένοι. Είπαν οι γονείς του: "υπάρχει κάτι που το λένε χιόνι σε αυτήν τη χώρα, το οποίο είναι λευκό και κρύο και πέφτει από τον ουρανό για τα γενέθλιά σου." Το αγόρι δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί έπρεπε να εγκαταλείψει το δάσος του, το λαμπερό ήλιο, τη βροχή, τη θάλασσα, τα ποτάμια, τη γη του... Δεν καταλάβαινε τι ήταν η φτώχεια ίσως γιατί δε χρειαζόταν υλικά αγαθά και δεν τον ένοιαζε να φοράει μεταχειρισμένα ρούχα. Δεν κατανοούσε την ελευθερία γιατί ήταν ήδη ελεύθερος.

Στην αρχή ήταν χαρούμενος που άφησε τον τόπο του γιατί ήθελε να δει το "χιόνι που πέφτει από τον ουρανό για τα γενέθλιά του" όπως είπε η μητέρα του. Επίσης γιατί ποτέ δεν είχε δει "λευκούς άντρες και γυναίκες, πολύ λευκούς με χρυσόξανθα μαλλιά"... κι επειδή δε θα έπρεπε να πάει στο σχολείο όπου τον χτυπούσαν γιατί μιλούσε τη μητρική του γλώσσα. Έτσι πήγε το αγόρι στη χώρα των λευκών ανθρώπων με τα χρυσά μαλλιά, όπου το χιόνι έπεφτε από τον ουρανό.

Ήταν αλήθεια... Το χιόνι έπεσε από τον ουρανό για τα γενέθλιά του, οι άνθρωποι ήταν πολύ λευκοί, πολλοί από αυτούς είχαν μαλλιά ξανθά σαν χρυσό, κόκκινα σαν τομάτες, πορτοκαλί σαν καρότα και καφέ σαν κάστανα. Μιλούσαν μια γλώσσα που ήταν πιο δύσκολη κι από αυτή του δικτάτορα. Ήταν μια ξερή, κοφτή στρατιωτική γλώσσα. Οι άνθρωποι ήταν ψυχροί και λυπημένοι σαν το χιόνι. Πολύ γρήγορα το αγόρι, με το χρώμα των φθινοπωρινών φύλλων, ήθελε να γυρίσει στον τόπο του... Δεν του άρεσε καθόλου αυτό το μέρος όπου δεν καταλάβαινε τα άλλα παιδιά, όπου στα μάτια των ανθρώπων δεν υπήρχε καλοσύνη, όπου το χαμόγελο δεν φώτιζε τα πρόσωπά τους.

Έμεινε εκεί όμως και έμαθε τη γλώσσα των ανθρώπων με τα λαμπερά μαλλιά και δέρμα, χωρίς χαμόγελο στα χείλη.

Το αγόρι μεγάλωσε κι έμαθε την ιστορία της χώρας μέσα από τις ιστορίες των πολιτικών εξόριστων... Έτσι γνώριζε πως ο τόπος του δεν ανήκει στο δικτάτορα και τους φίλους του αλλά ότι είχαν κερδίσει έναν πόλεμο, είχαν καταστείλει την επανάσταση γεμίζοντας τη χώρα μιζέρια και αίμα... Γι' αυτό οι ιθαγενείς σαν εμάς ήταν καταδικασμένοι να περιφέρονται από χώρα σε χώρα.

Το αγόρι άκουγε λυπημένο τις ιστορίες με δάκρυα, αίμα και καταπίεση των εξόριστων. Ήξερε ότι δεν πίστευαν στους εαυτούς τους και έπιναν νερό της φωτιάς για να ξεχνούν και ξεκίνησε να τραγουδά τα τραγούδια της δημοκρατίας, του λαϊκού μετώπου και της επανάστασης. Μια μέρα το αγόρι μίλησε σε έναν από τους παλιούς μαχητές νικημένο πλέον από το νερό της φωτιάς, και του είπε σοβαρά: “Δον Αντόνιο, θα πολεμήσω για την επανάσταση, δε θα ξεχάσω ποτέ τα τραγούδια της επανάστασης. Θα κάνω τη ζωή μου ένα παράδειγμα θάρρους και θα εκδικηθώ για τους νεκρούς μας, τους βασανισμένους, τους νικημένους... Ορκίζομαι στο θεό Δον Αντόνιο. Ο Δον Αντόνιο άρχισε να κλαίει από συγκίνηση χωρίς το αγόρι να καταλαβαίνει γιατί ο ηλικιωμένος αυτός άντρας, ο άντρας που τραγουδούσε τα επαναστατικά τραγούδια, έκλαιγε έτσι. Το αγόρι απομακρύνθηκε μόνο, τραγουδώντας στη μητρική του γλώσσα με τη γροθιά σφιγμένη ένα παλιό επαναστατικό τραγούδι..

*“Μαύρη θλίψη ταραίζει τον αέρα
σκοτεινά σύννεφα μας εμποδίζουν να δούμε και
ακόμη κι αν περιμένουμε τον πόνο και το θάνατο
το καθήκον μας καλεί
κόντρα στον εχθρό.
Το μεγαλύτερο αγαθό είναι η Ελευθερία
πρέπει να την υπερασπιζόμαστε με πίστη και αξίες
υψώνοντας την σημαία της επανάστασης
για το θρίαμβο της απελευθέρωσης στα οδοφράγματα.
Στα οδοφράγματα για το θρίαμβο της απελευθέρωσης.”*

Έτσι λοιπόν το παιδί-ενήλικος γύρισε στον τόπο του να πολεμήσει για την επανάσταση. Μετά από πολλές μάχες, το παιδί-ενήλικος έγινε αγόρι-άντρας και αναγκάστηκε να επιβιώσει είκοσι βασανιστικά χρόνια χωρίς Νερό, Λάμψη του ήλιου, Δέντρα και Ζωά. Μια μέρα κατάφερε να ξεφύγει και συνέχισε να αγωνίζεται και να μιλά για τη ζωή, την αγάπη, την επανάσταση και τα όνειρα. Έγκλειστος μια ακόμη φορά, αυτό το αγόρι-άντρας συνεχίζει να χαμογελά και τα μάτια του είναι δυο ελιές που έχουν τον ήλιο για κόρη. Και όλοι οι (λευκοί) άνθρωποι τον φοβούνται γιατί δεν κλαίει ούτε τρέμει, δεν ζητά τίποτα από αυτούς. Θέλει μόνο το χαμόγελό του να είναι μεταδοτικό κι η καρδιά του να δίνει δύναμη στα παιδιά αυτά που έχουν ξεχάσει πως το γέλιο αναγεννά τις επιλογές και πως ένας νέος κόσμος υπάρχει για εκείνους που κοιτούν το ρόδο των ανέμων με αγάπη. Και, Κολορίν Κολοράτο, αυτή η ιστορία απέχει πολύ από το να τελειώσει.

Η ΑΠΟΔΡΑΣΗ

Γραμμένο από κάποιο τόπο ελευθερίας
4-2-04

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

Στους συντρόφους και την οικογένειά μου: Θα ήθελα να βάλω τέλος μια για πάντα στο θανατηφόρο βάρος των φυλακών, των διώξεων και των φυγοδικιών... Το λέω αυτό με την καρδιά μου να φλέγεται· κι όμως φοβάμαι πως είμαι υποχρεωμένος να ζω συνεχώς με το παρελθόν να καθορίζει το παρόν, κάτι που με ωθεί όλο και πιο μακριά σε μια απελπισμένη και σουρεαλιστική κατάσταση έντασης και σύγκρουσης με κάθε τι και όλα μαζί, όσα συνιστούν, συγκροτούν και αποτελούν τον κόσμο, την ύπαρξη και τη ζωή σε όλες τις πτυχές της. Δεν μπορώ, δεν θέλω και δεν χρειάζεται να υποβάλλω πλέον τον εαυτό μου στην κυρίαρχη λογική αυτών, που όλα αυτά τα χρόνια, βασάνιζαν το μυαλό μου/μας, την ψυχή μου/μας, την ύπαρξή μου/μας, υποκρινόμενοι τον προσανατολισμό μου/μας και τον περιορισμό μου/μας προς τον αποκαλούμενο δρόμο της “κοινωνικοποίησης-κανονικοποίησης”.

ΣΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ

Με/μας βασανίσατε σε υπέρμετρο βαθμό· αχρηστέψατε όλα σας τα νομικά βιβλία των υποτιθέμενων χρηστών-ηθικών-πολιτικών αξιών με τη χρήση των επίσημων και συμπαγών νόμων και θεσμών σας... Ας είναι!... Θα ήθελα να μπορώ να κάνω πράγματα από μια πιο ήρεμη κι ελεύθερη κατάσταση και προοπτική... Παρόλ' αυτά, μη ικανοποιημένοι με το να μου/μας πάρουν 20 ΧΡΟΝΙΑ (το υποτιθέμενο όριο της στέρσης ελευθερίας σύμφωνα με τον παλιό ποινικό κώδικα το Ισπανικού κράτους, τώρα με την κυβέρνηση Αθηνάρ αυξήθηκε στα 40 χρόνια, με αναδρομική ισχύ) της ύπαρξής μου/μας, θέλουν επίσης να κλέψουν το ΛΟΓΟ- τη ΜΝΗΜΗ- την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ- τα ΠΑΝΤΑ... Αρκετά!!! Τέρμα με τις εντολές, τις φάρσες, τη σιωπή, τους εξευτελισμούς, τα βασανιστήρια... Σήμερα είμαι ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ (όσο ελεύθερος μπορεί να είναι ένας άνθρωπος που ζει μακριά από τον τόπο του και τους αγαπημένους του) και μπορώ να ΜΙΛΗΣΩ και να ΔΡΑΣΩ... Μπορώ να κοιμηθώ με ήσυχη συνείδηση, μπορώντας τουλάχιστον να μοιραστώ από κοινού με όλα αυτά τα άτομα και τις συλλογικότητες που όπως εγώ υπέφεραν, υποφέρουν και θα υποφέρουν από τη ΒΙΑ των Κρατών-Θεσμών-Κυβερνήσεων-Νόμων... Όταν οι νόμοι-νόρμες γίνονται εργαλεία εκδίκησης στα χέρια των υπαρχουσών εξουσιών, η μόνη γιατριά που μένει είναι να τους αγνοείς, να τους περιφρονείς, να τους καταγγέλλεις και να τους πολεμάς σε κάθε έκφραση και εμφάνισή τους... Όταν τα Δικαιώματα εξυπηρετούν απλά τα συμφέροντα και τις φιλοδοξίες λίγων, τότε μόνο Εμείς έχουμε απομείνει...

...Ο χρόνος για 'μένα να εξηγήσω το σύνολο των συγκεκριμένων υποθέσεων που δείχνουν όλη την κατάχρηση εξουσίας που έχει διεξαχθεί, διεξάγεται και θα διεξάγεται εναντίον μας από τα ΘΕΣΜΟΘΕΤΗΜΕΝΑ ΚΡΑΤΗ... Στο ισπανικό κράτος, τα αδέλ-

φια και οι αδερφές μου σαπίζουν στις Ειδικές Μονάδες που αρχικά ήταν παράνομες, στη συνέχεια ημι-νόμιμες κι αργότερα νόμιμες... Ένα καθεστώς όπως των F.I.E.S., C.D.1, στο οποίο από την εγκαθίδρυσή του (1991) 13 ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ στον αγώνα και την εξέγερση έχασαν τη ζωή τους εξαιτίας του. Ο τελευταίος, ο Πάκο Ορτίζ, αδελφός και φίλος...Καμιά ανακωχή!!!

Δε θα είμαστε ποτέ σε ειρήνη μέχρι να καταργήσετε τα στρατιωτικά μυστικά σας! Δε θα σταματήσουμε να φωνάζουμε εκφράζοντας την απδία και την οργή μας για το δημοκρατικό φασισμό σας, έτσι ώστε στο τέλος, να μην κοιμάστε ούτε εσείς ήσυχο!!!

Γνωρίζω ότι είμαστε σχεδόν μόνοι σε αυτόν τον αγώνα εναντίον σας κι εναντίον των θεσμών και των αντιπροσώπων σας· ότι οι καιροί έχουν αλλάξει και κανείς σχεδόν δεν ενδιαφέρεται όταν κάποια εγκληματοποιημένα άτομα τρελαίνονται και πεθαίνουν κάτω από γενική ή μερική αδιαφορία... Προσωπικά, είμαι τόσο πεπεισμένος και ερωτευμένος με την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, όλες τις ΕΛΕΥΘΕΡΙΕΣ, που θα αγωνιστώ με όλη μου την ενέργεια, τα αισθήματα και τα πάθη για να αλλάξω (ή τουλάχιστον να προσπαθήσω να το κάνω), να καταστρέψω αυτόν τον κόσμο και να δημιουργήσω ΕΝΑΝ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ από αυτόν που μας αφήσατε με την ΕΞΟΥΣΙΑ και τον ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΣΜΟ σας.

ΣΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΑΣ

Απευθύνω έκκληση προς όλους εκείνους τους ανθρώπους, κολεκτίβες, οργανώσεις και κοινότητες που σήμερα, στον 21ο αιώνα, μάχονται για περισσότερη Αξιοπρέπεια, Αυτονομία και ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ... Δεν τρέφω καμιά ελπίδα ότι θα βγω όρθιος από αυτήν την “περιπέτεια”, επομένως θα ήθελα στον αγώνα μας εναντίον της τυραννίας και των τυράννων να μπορούσαμε να αποτελούμε μια αναφορά κι ένα σημάδι συνέχειας, για όλους όσους δηλώνουν εραστές της ελευθερίας... Απευθύνω έκκληση σε όλους εκείνους τους δημοσιογράφους (όχι αυτούς που είναι παπαγαλάκια του κράτους) να είναι θαρραλέοι, μαχητικοί και υπεύθυνοι και να μπουν σε αυτές τις Ειδικές Μονάδες της Ισπανίας, της Γαλλίας, της Γερμανίας, των Η.Π.Α., κ.τ.λ. και να δουν με τα ίδια τους τα μάτια σε τι αναφέρομαι...

Προφανώς δεν τρέφω καμιά ελπίδα ότι τα Κράτη θα απαρνηθούν τα όργανα κυριαρχίας και βασανιστηρίων τους, ούτε ότι θα ενδώσουν στην καλή θέληση αυτών των ομάδων/οργανώσεων/κ.τ.λ. που καταγγέλλουν τέτοια συγκεκριμένα γεγονότα ή καταστάσεις όπως τα F.I.E.S. τα D.E.R.T. και πιο μακριά γεωγραφικά αλλά εγγύτερα χρονικά, την κατάσταση των αιχμαλώτων πολέμου Ταλιμπάν στο Γκουαντανάμο (δικαστικά και νομικά απολύτως και πασιφανώς αδικαιολόγητα), τις νόμιμες δολοφονίες Αμερικανών, ειδικά αφροαμερικανών και Λατίνων.

ΣΤΟΥΣ ΔΙΚΟΥΣ ΜΟΥ

Και σε εσάς, οικογένεια... Φίλοι και σύντροφοι, σας λέω πως ζείτε στην καρδιά μου και πως λυπάμαι που σας στερώ την συντροφιά και την παρουσία μου, έτσι είναι, αυτό προστάζει η συνείδηση και η καρδιά μου... Για εκείνους που με άφησαν μόνο

σε αυτήν την απόφαση αγώνα κι ελευθερίας, όπως και για τους προδότες και τους εκθρούς, ένα χαμόγελο βαθείας και αιώνιας περιφρόνησης.

ΣΑΣ ΧΑΙΡΕΤΩ, ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ!!!

Η ΔΙΚΗ

Το κομμάτι αυτό αφορά τη δίκη του Γκαμπριέλ, όπου για να καταγγείλει την κακομεταχείριση των φυλακισμένων από και προς τη φυλακή (που περιλάμβανε γυμνή έρευνα, κάλυψη ματιών και αυτιών, χειροπέδες σε χέρια και πόδια,...) όπως και τα μέτρα γενικής ασφάλειας εναντίον των επισκεπτών στη δίκη (200 αστυνομικοί, ασφαλίτικες περιπολίες, έλεγχοι ταυτότητας, ανιχνευτής μετάλλων, σωματικές έρευνες,...) ο Γκαμπριέλ έσκισε τα ρούχα του στο δικαστικό μέγαρο κι εμφανίστηκε σχεδόν γυμνός στη δικαστική αίθουσα.

Πριν ξεκινήσω, θέλω να εκφράσω τη στοργή μου και την επαναστατική μου συνέργεια προς όλους τους συντρόφους που ταξίδεψαν από διάφορα σημεία της Ευρώπης για να είναι παρόντες και να δείξουν την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ τους... Συντρόφους που γέμισαν με ζεστασιά τις καρδιές μας στην παγωμένη αίσθηση της δικαστικής αίθουσας... Συντρόφους που έπρεπε να υποστούν εξευτελιστικές έρευνες και ελέγχους κάθε τύπου... Συντρόφους που βιντεοσκοπήθηκαν και είδαν τα προσωπικά τους στοιχεία να καταγράφονται σε αρχεία που αργότερα στέλνονταν σε κατασταλτικούς μηχανισμούς... Συντρόφους που αντιμετώπισαν την πιθανότητα προστίμων (ή φυλάκισης) κι εκδιώχθηκαν από τη δικαστική αίθουσα λόγω δράσεων αλληλεγγύης στις 20 Απρίλη ή στις 25 Αυγούστου όταν τους έσυραν έξω με τη δύναμη της αστυνομικής βίας.

Κι επίσης προς όλους τους συντρόφους που έδρασαν κατά τη διάρκεια των ημερών αλληλεγγύης απ' τις 13 ως τις 19 Μάρτη σε διάφορες πόλεις της Ισπανίας, της Γαλλίας, της Ολλανδίας, του Βελγίου, κ.τ.λ. Μια αδελφική αγκαλιά επίσης για την ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ των ομάδων της F.A.I.* στην Ιταλία και άλλους συντρόφους παθιασμένους με την εξεγερσιακή ανταρσία... Κι ας μην ξεχνάμε την 4η Μάη όπου πολλοί σύντροφοι σε πολλά μέρη του κόσμου βγήκαν στο δρόμο... Μια ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ τόσο όμορφη κι επαναστατική, τόσο γεμάτη με αγάπη και αγώνα, που μας δείχνει πως το σχέδιο και η "συγγένειά" μας δεν είναι ούτε "ουτοπία" ούτε μια "ωραία θεωρία" που πεθαίνει θαμμένη από "τοίχους", "σύνορα" και/ή ρήτορες...

Κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει το αναπόφευκτο, αυτό που εξαρτάται από εμάς, από τη θέληση και το πάθος μας!!!

* Η F.A.I. είναι ένα αποκεντρωμένο δίκτυο αναρχικών ομάδων που εξασκούν την αναρχική άμεση δράση και προπαγάνδα.

Είναι επιθυμία μου, αυτή η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ να απλωθεί προς όλους τους ανά τον κόσμο φυλακισμένους συντρόφους... Έχω στο μυαλό μου σχετικά ονόματα όχι από το μακρινό παρελθόν αλλά από αυτόν τον αιώνα, που υπέφεραν από την απομόνωση που τους επιβλήθηκε, όχι τόσο από τους φυσικούς μας εχθρούς αλλά δυστυχώς από ένα σημαντικό μέρος του κινήματος που αυτοαποκαλείται “αναρχικό”...

Στο “κίνημα” χρησιμοποιούνται κάποιες φορές “επίθετα” όπως “η υπόθεση Μαρίνι”, “η υπόθεση O.R.A.I.”, “οι τέσσερις της Κόρδοβα”, “αυτοί της Βαλένθια”, “οι πέντε της Βαρκελώνης”, “επιχείρηση μπλακ άουτ”, “επιχείρηση μαύρος σταυρός”, κ.τ.λ. Φυσικά, είναι ένας τρόπος να κατανοούμε αυτό για το οποίο μιλάμε, κάποιες φορές όμως είναι “ένας τρόπος κατανόησης” (ερμηνείας) αυτού που συμβαίνει στο εσωτερικό του κινήματος... Με αυτό, εννοώ πως δεν είμαστε απομονωμένες υποθέσεις (μας “απομονώνουν” όσοι έχουν συμφέρον από αυτό) αλλά συνειδητά εξεγερμένοι (επομένως αναρχικοί), που δεν περιμένουν για το “θαύμα” του ξεσηκωμού των μαζών που δεν έχουν τίποτα επαναστατικό, ενωνόμαστε όμως με τις συλλογικότητες και τα άτομα που δεν ζητούν άδεια για να είναι ελεύθεροι και αντιτίθενται σε κάθε εξουσία... Τη μια συμπορευόμαστε με την εξέγερση, την άλλη την προκαλούμε...

Έχουμε απορρίψει τον “ρεφορμισμό” και την “υπεράσπιση των πάντων” από τους “ουμανιστές” και τους “μυστικιστές” που πιστεύουν και θεωρούν ότι το κράτος και οι θεσμοί του είναι κάτι που μπορεί “σταδιακά να βελτιωθεί” από τη δράση των “μαζών”... Είμαστε κάποιοι που πιστεύουμε πως έχει φτάσει η στιγμή να επιτεθούμε και να καταστρέψουμε οτιδήποτε το οποίο αντί να μας εξυπηρετεί, μας καταστρέφει και μας υποδουλώνει. Σε αντίθεση με την ιδέα της Μάζας, προτείνουμε αυτήν της Κοινότητας συνειδητοποιημένων ατόμων που δεν ψάχνουν για τις κέντρο... Μιας Κοινότητας ομάδων και ατόμων “στα όρια” και εναντίον της Κυριαρχίας, σε κάθε πτυχή της: οικονομική, τεχνολογική, πολιτική, κοινωνική, αρχιτεκτονική, κ.τ.λ.. Σύντροφοι, ας μη σπαταλάμε χρόνο κι ενέργεια σε συζητήσεις με αυτούς που ζουν από και για τα λόγια – ο δικός μας Λόγος είναι η Δράση!!

Ας βοηθήσουμε την ύπαρξη και τις επιθυμίες μας να εκφράζονται από τα μέσα των πράξεων και των δράσεών μας!! Ας ενωθούμε κι ας διαδηλώσουμε την αλληλεγγύη και τη “συνέργειά” μας με αυτούς που ξυπνούν τη συμπάθειά μας και που δεν αφήνουν τους εαυτούς τους να κυβερνώνται, να τους εκμεταλλεύονται, να εκπορνεύονται και να εξημερώνονται από τις διάφορες δυνάμεις του Κράτους, των θεσμών του και του Κεφαλαίου.

Όπως είπα, δεν είμαστε “περιπτώσεις” ή ακόμη λιγότερο “πρωτοπόροι” αλλά αντάρτες κι επαναστάτες στη μάχη εναντίον της Κυριαρχίας και της Εξουσίας... Και ως Αντάρτες κι Επαναστάτες κουβαλάμε ο ένας τον άλλο μέσα στις καρδιές και τις πράξεις μας...

////////////////////////////////////

Ένας αστός παρατηρητής θα συμεριστεί την γνώμη ενός δημοσιογράφου πληρωμένου από Κράτος και Κεφάλαιο, κι ένας τέτοιος δημοσιογράφος θα μπορούσε ναβάλει στη φυλλάδα του σαν τίτλο: “ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ”.

Ας μην πούμε όμως ότι εξαπατηθήκαμε... Για τον αποστειρωμένο δημοσιογράφο όπως και για τον πολίτη που δεν χρησιμοποιεί την κριτική του ικανότητα, το νόημα και η βαρύτητα αυτών των λέξεων δεν είναι το ίδιο όπως για εμάς· ούτε σε βάθος ούτε σε μορφή...

Για τους πρώτους, Αναρχία σημαίνει Χάος· για εμάς είναι η φυσική τάξη πραγμάτων, μη διαστρεβλωμένη από ιεραρχίες, εξουσίες, αυταρχισμό...

Τα συμφέροντα αυτών των “αντιγράφων” ή κλώνων ή κατασκευασμένων στη σειρά υποκειμένων, συμπίπτουν με αυτά των ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ που τους ταΐζουν -που τους λένε πώς να σκέφτονται, να πιστεύουν, να αισθάνονται και να πράττουν... Είναι σκλάβοι μιας μακριάς αλυσίδας που τους δένει και τους υποδουλώνει (εθελοντικά ή όχι, συνειδητά ή ασυνειδητά) σε όλα αυτά που αποτελούν τον Οργουελικό κόσμο μας...

Στους ναούς της “Δημοκρατίας” (Εκκλησία, Κοινοβούλιο, Δικαστήριο κ.τ.λ.) οι νέοι Ιερείς ελέγχουν τον χώρο, τις τελετές, τον χρόνο... όλοι αυτοί που με τον έναν ή τον άλλο τρόπο “αποκόπτονται” από τις συμβάσεις ή τις τελετές αυτών των Εξουσιών δεν είναι μόνο “δαιμονισμένοι” (άρα εγκληματοποιημένοι) αλλά και “τιμωρημένοι σκληρά” (είτε πληρώνοντας με χρήματα είτε με την ίδια τους την ελευθερία)...

Στις 20 Απρίλη του 2005 επτά αναρχικοί βγάζουν τα ρούχα τους για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στα βασανιστήρια και τη Δικαιοσύνη των αστών και του Κεφαλαίου...

Πίσω!!... Ω, τι όμορφο σκάνδαλο, τι κοινωνική ποίηση, τι ανθρώπινη και αντάρτικη αγάπη, τι αξιοπρέπεια!!

Αυτό κύριε και κυρία αστοί, ονομάζεται αναρχικός ακτιβισμός, ονομάζεται επαναστατικός ακτιβισμός, κοινωνική και ανθρώπινη αξιοπρέπεια· κάτι που σίγουρα δεν έχετε... Ονομάζεται Ελευθερία έκφρασης, γνώμης, δράσης...

Αυτό είναι να μιλάμε δείχνοντας στις Εξουσίες ότι η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ δεν αποτελεί μια νεκρή και στάσιμη έννοια, κάτι που μπορεί να χειραγωγηθεί και να αγοραστεί στην Αγορά σαν ένα ακόμη προϊόν ή μόδα... Ότι η Αλληλεγγύη δεν είναι χριστιανική φιλανθρωπία ή υποκριτική επαιτεία.

Και μιλώντας για Αλληλεγγύη... δεν καταλαβαίνω, πώς μπορεί να υπάρχει μισή αλληλεγγύη; Με αυτήν την έννοια απορρίπτω την “αλληλεγγύη με δικαιολογίες” ή την αλληλεγγύη που έχει ανάγκη να απολογηθεί λόγω του τι θα μπορούσαν να πουν ή να σκεφτούν άλλοι για εμάς...

Είμαστε αναρχικοί αντάρτες και επαναστάτες, με τη δική μας συγκρουσιακή, πολιτική και κοινωνική Ιστορία. Έχουμε ένα αποφασιστικό και συμπαγές υπόβαθρο με τους θανάτους (δολοφονίες) μας, τους φυλακισμένους μας, τους εξόριστους, τους φυγάδες...

Παλεύουμε ενάντια σε Κράτος και Κεφάλαιο ενάντια στην κοινωνία-φυλακή και τις φυλακές, ενάντια στην καταπίεση και τη φτώχεια, την περιθωριοποίηση και το δογματισμό...

Και με αυτήν την έννοια δεν εκλιπαρούμε για την “αλληλεγγύη των Εξουσιαστών ή των Ανθρωπιστών Αριστεριστών” που το παίζουν μεγάλοι επαναστάτες. Σε αυτούς όπως και στους άλλους λέμε χωρίς δισταγμό: ΝΑ ΠΑΤΕ ΣΤΟ ΔΙΑΟΛΟ!

Φίλοι και πολέμιοι, παρόλο που δεν μπορείτε να το γνωρίζετε εγώ χαμογελώ στο σκοτάδι επειδή ξέρω πως οι συνεργοί μας στην εξάπλωση της Εξέγερσης πολλαπλασιάζονται σε όλο τον κόσμο κι επειδή η Καρδιά μας είναι η απόδειξη πως “κάτι” κινείται...

Δεν έχουμε τίποτα και τα θέλουμε όλα...

ΜΕΧΡΙ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ.

Εμπρησμός τεθωρακισμένου οχήματος χρηματοπιστολής, Μεξικό

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ

Ο Γκαμπριέλ έγραψε τα ακόλουθα γράμματα το δεύτερο μισό του 2007. Το πρώτο γράφηκε πριν από μια διεθνή μέρα Αλληλεγγύης στον Γκαμπριέλ και τον Χοσέ. Το δεύτερο γράφτηκε μετά από αυτήν τη μέρα.

Αγαπημένοι σύντροφοι,

Με δεδομένο ότι θεωρώ την αλληλεγγύη ως μια αμοιβαία διαδικασία Αλληλοβοήθειας μεταξύ επαναστατών και κοινωνικών ανταρτών και όχι ως κατηγορία δραστηριοτήτων μεταξύ ενός παθητικού κοινού που παρακολουθεί από τη μία και ενός δραστήριου και μαχητικού από την άλλη, συμμετέχω στις διεθνείς μέρες Αλληλεγγύης κάνοντας απεργία πείνας από τις 16 ως τις 29 Σεπτέμβρη. (...)

Επειδή το μόνο πράγμα που έχουμε για να πολεμήσουμε σε αυτές τις συνθήκες απομόνωσης και εξόντωσης είναι τα Ιδανικά μας και τα κορμιά μας, βάζουμε και τα δύο σε κίνηση και δράση για να δηλώσουμε στο σοσιαλφασιστικό Κράτος ότι αυτοί και μόνο αυτοί είναι οι τρομοκράτες.

Εμπρός με δύναμη σύντροφοι!! Μοιραστείτε τη χαρά της κινητοποίησης και της Ανατροπής!! Δεν θέλουμε εκπροσώπους ούτε και θέλουμε να εκπροσωπούμε:

Άμεση δράση και κοινωνική επανάσταση!!

ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ.

////////////////////////////////////

Ανοιχτό γράμμα στους συντρόφους μου,

Κι όμως είμαστε εδώ (όσο μικροί ή μεγάλοι κι αν είμαστε μαθαίνοντας και πολεμώντας από τη μία ή την άλλη πλευρά του τοίχου, του συνόρου, του φύλου, της ράτσας...δηλώνοντας την αγάπη μας για την ελευθερία και την περιφρόνησή μας προς την τυραννία.

Εισαγωγή

Απόσπασμα από το ποίημα “Ο Προμηθεϊκός ποιητής”.

Ο ποιητής δεν είναι κάποιος που με ιδιαίτερη επιδεξιότητα παίζει με μικρές λεκτικές μεταφορές, αλλά κάποιος του οποίου η αφυπνισμένη προμηθεϊκή ιδιοφυΐα τον ωθεί να δημιουργήσει μεγάλες μεταφορές!

Κοινωνικός
Ανθρώπινος
Ιστορικός
Αστρικός

Ο Δον Κιχότης είναι ένας ποιητής της τάξης του. Ένας ποιητής δραστήριος και υπερβατικός. Και διαφοροποιείται από τους υπόλοιπους συνηθισμένους ποιητές στον κόσμο, στο ότι θέλει να γράφει τα ποιήματά του όχι με την μύτη του φτερού αλλά κυρίως με αυτήν της λόγχης. Όπου υπάρχει φαντασία πρέπει να ακολουθείται από τη θέληση:

Με το Ξίφος,
Με τη Σάρκα,
Με τη Ζωή,
Με τη Θυσία,
Με το κλευασμό,
Με την Παντομίμα,
Με τον Ηρωισμό,
Με το Θάνατο..

Η ποιητική μεταφορά διαπερνά ακολούθως τη μεγάλη κοινωνική μεταφορά...(…)

Μου στάλθηκε κάποτε από μια συντρόφισσα, την Κάρολ, (χαιρετισμούς) αυτό το απόσπασμα του ποιήματος “Ο Προμηθεϊκός ποιητής” από το βιβλίο του Λεόν Φελίπε “Ganaras la Luz”... Το ίδιο το βιβλίο μου στάλθηκε σε άλλη περίπτωση από άλλους συντρόφους, τον Γιοακίν-Λουθία και την Ελισίνα (Υγεία κι Αναρχία σύντροφοι)... Κι έτσι μπορώ σήμερα να σας μιλώ, να δείξω σε όλους εσάς (φίλους, συντρόφους, άγνωστους, εχθρούς και “ουδέτερους”-αδιάφορους ή περιέργους) και πάνω απ’ όλα να μοιραστώ αυτό που σκέφτηκε, αισθάνθηκε και έγραψε ένας ποιητής που ιδιαίτερωθαιναμάζω, ο Λεόν Φελίπε.

Τι κάνω όμως, γιατί μιλώ για ποίηση;

Υποθέτω πως εννοώ ότι άντρες και γυναίκες, δεν επιβίωσαν μέχρι τώρα μόνο με το ψωμί...Κι όπως στον αγώνα των ζωών μας, κάποιοι άνθρωποι γράφουν ποίηση με την μύτη του φτερού ενώ κάποιοι άλλοι με τις ψυχές μας να είναι στη μύτη του στυλό.

Το πεδίο των απόψεων σχηματίζει ένα μέρος του “Συστήματος” και αυτό το σύστημα είναι δύσκολο να υπερνικηθεί στο γήπεδό του και με τα όπλα του... και το ίδιο συμβαίνει με την πολιτική και τον κοινωνικό αγώνα...

Γι’ αυτό θα πράτταμε ορθά αν δεν δίναμε προτεραιότητα στο ένα μισό απέναντι στο άλλο, αλλά χρησιμοποιούσαμε κάθε κομμάτι και μορφή ως ένα τμήμα του αγώνα μας: το προσωπικό, το πολιτικό, το κοινωνικό, το συλλογικό, και το ατομικό.

Στη φυλακή, οι σχέσεις εξουσίας, ελέγχου και προπαγάνδας συγκεντρώνονται σε λίγους γραφειοκράτες (είναι τόσο καλοί σε αυτό που τους πληρώνουν κιόλας). Αποφασίζουν για το καλό και το κακό, τη ζωή και το θάνατο και τις βαθμίδες των βασανιστηρίων που επιβάλλουν στους φυλακισμένους ΤΟΥΣ (ξεκλώντας πως οι μισθοί τους βασίζονται στην ύπαρξη των κρατουμένων και των οικογενειών τους).

Κι είναι φανερό πως οι “υπάκουοι φυλακισμένοι” όπως ο “πειθήνιος εργάτης” και οι “επίτιμοι χορηγοί” δεν έχουν τίποτα να πουν, να δηλώσουν ή κάποιο παράπονο να διατυπώσουν για τα δεσμά τους, την κατάσταση και τους συντρόφους τους (τι συντρόφους θα μπορούσε ποτέ να έχει ένας σκλάβος;).

Οι θεσμοί δεν αποτελούν τίποτα άλλο παρά πλοκάμια της εξουσίας και η εξουσία μοιράζεται μεταξύ λίγων προνομιούχων οι οποίοι παριστάνουν τους ημίθεους...

Κι αυτούς τους κρίκους της αλυσίδας, αυτούς τους ακόλαστους μισθοφόρους, πρέπει να τους πολεμήσουμε και να τους βγάλουμε τις διάφορες μάσκες.

Όχι όμως μόνο αυτό... Δεν είναι ένας “μονοθεματικός αγώνας” αυτός ο αγώνας ενάντια σε κάθε τύπο φυλακών (παιδιά, ηλικιωμένοι, άντρες, γυναίκες, μετανάστες, προλεταριάτο) και το σύστημα που αναπαράγει αυτές και ό,τι αντιπροσωπεύουν εκμετάλλευση/διαχωρισμός/βασανισμός. ΟΧΙ!! Ο αγώνας ενάντια στις φυλακές, από μια αναρχική οπτική, θα έπρεπε να ερμηνευτεί ως μια διεθνής κριτική όλων όσων δεν είναι ικανοποιημένοι από αυτό το δίκτυο ταξικού και φυλετικού διαχωρισμού... Και δεν θα έπρεπε να είναι απλά μια θεωρία αλλά επιπλέον μια συμφωνημένη λύση αλληλοβοήθειας με όλους αυτούς που πολεμούν αυτό που τους κάνει να υποφέρουν.

Αυτό δεν σημαίνει να φτιάξουμε νέες επαναστατικές διασημότητες (στην περίπτωση αυτή ο φυλακισμένος) αλλά να βοηθήσουμε όλους τους εξεγερμένους και τους επαναστάτες που ξεπηδούν από αυτήν την κοινωνική σύγκρουση ετοιμοπόλεμοι. Σημαίνει να προσπαθήσουμε και να δημιουργήσουμε σημεία και γέφυρες επικοινωνίας που επιτρέπουν την επικοινωνία μεταξύ των κόσμων μας, ώστε να ανταλλαχθούν ιδέες/συναίσθηματα/σχέδια και ζωή.

Να προσπαθήσουμε και να μιλήσουμε πρόσωπο με πρόσωπο, να εξαπλώσουμε το Λόγο, να σχολιάσουμε τις εμπειρίες μας, να αντιπαραθέσουμε στρατηγικές, να δούμε ανάμεσα στις διάφορες πραγματικότητες που οι ανταγωνιστές (...) και να βρούμε τι θα μπορούσαμε να κάνουμε από κοινού (παρά τις προφανείς θεωρητικές διαφορές κ.τ.λ.) και τι όχι.

Κοιτώντας τους αριθμούς, δεν είμαστε πολλοί όσοι πιστεύουμε ότι πρέπει να πολεμήσουμε ενάντια στις φυλακές... Ακόμη κι έτσι μπορούμε να υποθέσουμε πως υπάρ-

χουν εκείνοι που είναι εναντίον του εκάστοτε συστήματος-κυβέρνησης και αυτοαποκαλούνται “επαναστάτες” ή με λιγότερο στόμφο, “σοσιαλδημοκράτες” γιατί αυτή η διαμάχη τους ευνοεί περισσότερο...

Γι’ αυτούς, το ζήτημα της φυλακής θα έπρεπε να παραμείνει στα “χρονικά του εγκλήματος” γιατί είναι εκεί που αναγνωρίζουν τη συζήτηση για “ασφάλεια” από την οποία πολλοί επωφελοούνται.

Η φυλακή “στην ατζέντα μας”; Μόνο όταν οι “έρευνες” τις μετατρέπουν σε πολιτική αξία! (Όπως το περιβαλλοντικό ζήτημα με τον Αλ Γκορ και τους οικολόγους του).. Έτσι σκέφτονται ` έτσι δρουν αυτοί οι λαϊκιστές. Αυτοί οι πολιτικοί, αυτά τα «άτομα»..

Είμαστε όμως εδώ (όσο μικροί ή μεγάλοι κι αν είμαστε) μαθαίνοντας και πολεμώντας από τη μία ή την άλλη πλευρά του τοίχου, του συνόρου, του φύλου ή της ράτσας... δηλώνοντας την αγάπη μας για την ελευθερία και την αποστροφή προς την τυραννία. Από τις 16 ως τις 29 Σεπτέμβρη (και μετά) υπήρξαν “στιγμές και “αντιδράσεις”, “διαμαρτυρίες” και “συγκεντρώσεις”... χειρονομίες αλληλεγγύης που δεν πέρασαν απαρατήρητες από εκείνους που συνεχίζουν να είναι σε εγρήγορση ακούγοντας και παρατηρώντας γύρω τους...

Δεν μιλώ για σκλάβους, μιλώ για εκείνους τους συντρόφους που, γνωστοί ή όχι, από τη μία πλευρά του τοίχου ή την άλλη, παίρνουν ενεργά μέρος στον αγώνα.. Μιλώ για τον Marko Kamenisch (στο κελί του στο Regensdorf της Γερμανίας), τον Χοσέ Φερνάντεζ (στο κελί του στο Reinbach της Γερμανίας), τον Joaquin Garces (στο κελί του στο Castellon), τον Rafael Martine Zea (στο κελί του στην Bandaloz), τον συγκρατούμενό μου Liaudegis Algridas που από τις 19 Σεπτέμβρη μέχρι σήμερα συνεχίζει την απεργία πείνας...

Μιλώ για τους συντρόφους στο Λέβεν, το Γκεντ, τις Βρυξέλλες (Βέλγιο) που βρέθηκαν στις διαδηλώσεις στο Reinbach και το Aachen καθώς και στις πόλεις τους. Μιλώ για τους συντρόφους στην Ελβετία (υπέροχοι!!), τη Γαλλία, το Μπιλμπάο, την Αγγλία... Τους αδερφούς μας στην Αργεντινή, την Ουρουγουάη και τον Καναδά... Αυτούς στο Βερολίνο κι εκείνους στην Κορνέλλα στη Βαρκελώνη...

Θέλω με τα γράμματα αυτά να δείξω την αλληλεγγύη μου σε εκείνους που είναι στην απομόνωση για υποτιθέμενη συμμετοχή στο MG (Militant Group Autonomus of Berlin), τον Αντιφασίστα Κρίστιαν, και τον τελευταίο της RAF Τόμας Μάγιερ-Φολκ και όλους όσους αντιστέκονται και μάχονται σε όλο τον κόσμο.

Ευχαριστώ σύντροφοι,

Γκαμπριέλ, πάντα στη μάχη!

υ.γ. Για να μην υπάρχουν αμφιβολίες ότι συνεχίζω να φωνάζω: Θάνατος στο Κράτος, Ζήτω η Αναρχία!! Γιατί μόνο όταν γκρεμίσουμε αυτόν τον γερασμένο κόσμο θα γεννηθεί η Ελευθερία... Γιατί χωρίς ελευθερία, δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε.

Εμπρησμός του πολυκαταστήματος Wal-mart, Μεξικό

////////////////////////////////////

Ημερολόγιο και Ιδεολόγιο ενός...Εγκληματία

Περιττοί λογισμοί για την Αναρχική Εξέγερση.

////////////////////////////////////

Αναρχία: Μια διαρκής μάχη με το υπάρχον

Η αναρχία είναι κάτι περισσότερο από μια κοινωνικοπολιτική κίνηση, πρόκειται για ένα συνεχή αγώνα με το υπάρχον, τόσο σε κοινωνικό επίπεδο όσο και ατομικό.

Πολλοί από εμάς θεωρούν πως είναι αρκετό να είσαι «ταγμένος» ή φιλικά προσκείμενος σε μια συγκεκριμένη αναρχική ομάδα, να υιοθετείς την «αναρχική» αισθητική και να μιλάς για αναρχισμό με την εντύπωση πως είσαι αναρχικός αλλά είναι έτσι; Πρόκειται η αναρχία για κάτι το οποίο μπορεί να συζητηθεί ή να βιωθεί; Αυτό που εννοώ, είναι αν υποβαθμίσουμε την αναρχία και την περιορίσουμε σε μια φιλοσοφική κουβέντα του σαλονιού, σε μια νοσταλγική εξιστόρηση του παρελθόντος ή ακόμα σε μια στρατιωτικού τύπου αισθητική, τότε τι μας έχει μένει;

Η αναρχία δεν μπορεί να υποβιβαστεί με σκοπό να ερμηνευθεί-εξηγηθεί σε όλες τις μορφές και εκφάνσεις, δεν μπορεί να είναι ένα περιορισμένο παθητικό αντικείμενο, κάποιες αποτεφρωμένες ιδέες με αποστειρωμένη πηκτική, κενές περιεχομένου και επαναλαμβανόμενες, όπως στην προ-φιλοσοφική εποχή κατά την οποία ο μύθος υπερέβαινε τη λογική σκέψη.

Όταν η αναρχία (αναρχική σκέψη) γίνει αντιληπτή και αφομοιωθεί καλεί σε πειραματισμό, συνειδητοποίηση: Σήμερα, εδώ και τώρα με τους εαυτούς μας και τον δικό μας τρόπο να την κατανοήσουμε. Δεν είναι αρκετό να μιλάς για δράση, οφείλουμε να είμαστε η δράση. Δεν είναι αρκετό να ονειρευόμαστε την αναρχία, αλλά πρέπει να είμαστε η αναρχική έκφραση καθαυτή.

Προφανώς δεν είναι εύκολο και δεν είναι πάντα ευχάριστο να παλεύεις με τον ίδιο σου τον εαυτό (όπως επίσης και τις αντιθέσεις), που πηγάζουν από την αντίφαση με τις συνθήκες που διαμορφώνουν το υπάρχον, αλλά και τα εμπόδια που κόβουν, απειλούν και σταματούν τις επιθυμίες μας, τα πάθη μας και τις αναρχικές μας φιλοδοξίες.

Ποιος άνθρωπος, αναρχικός ή όχι, δεν προσπαθεί να αποφύγει στο μέτρο των δυνατοτήτων την δυσαρέσκεια, τις αμφιβολίες που απορρέουν από διαμάχες, αναμετρήσεις;

Παρ' όλα αυτά είναι σε αυτό ακριβώς το σημείο, σε αυτό το γόρδιο δεσμό που βρίσκεται η λύση, η απελευθέρωση και τα όρια της δύναμής μας. Πως μπορούμε να γνωρίζουμε τι είμαστε ικανοί να καταφέρουμε χωρίς να το δοκιμάσουμε, χωρίς να πειραματιστούμε;

Μπορεί να μην γνωρίζουμε ακριβώς το σχέδιο του τι επιθυμούμε σε κοινωνικό-πολιτικό επίπεδο, ίσως να μην έχουμε ένα θεωρητικό κορμό ούτε μια σταθερή εναλλακτική να προσφέρουμε για να χτιστεί ένα νέο έργο... Δεν εντυπωσιάζουμε με υπέροχους λόγους ούτε με φανταστικά εγχειρήματα σχετικά με το θέμα... Αλλά να γνωρίζουμε τι δεν θέλουμε (να μην εξουσιαζόμαστε, να μην μας διατάζουν, να μην χειραγωγούμαστε, να μην μας εκμεταλλεύονται, να μην ελεγχόμαστε και να μην μας υπαγορεύουν τι και πως να σκεφτόμαστε, νιώθουμε και ζούμε... για παράδειγμα),

και να γνωρίζουμε τι επιθυμούμε (να είμαστε ελεύθεροι και αυτο-ελεγχόμενοι, να δημιουργούμε και να πειραματιζόμαστε με άλλους τρόπους σκέψης, με διαφορετικά συναισθήματα, άλλους τρόπους ζωής και πως να αλληλεπιδρούμε και να ζούμε).

Έτσι λοιπόν, τα πάντα μπορούν να συγκεντρωθούν, η μόνη μας έξοδος είναι η επανάσταση των επιθυμιών μας, με την συνεχή ένταση ενάντια στο υπάρχον και η ελευθερία και τα όνειρα και όλα όσα μπορούμε να αναζητήσουμε....

Συμπέρασμα: δεν έχουμε τίποτα και τα θέλουμε όλα, σήμερα, τώρα και παλεύουμε για αυτή, την αναρχία.

Ανταρσία, ανυποταξία, κοινωνικός αντάρτης

Η ανταρσία δεν περιμένει κανένα, δεν περιμένει τίποτα, πρόκειται για μια δραστήρια απάντηση, η άμεση συνέπεια της έντασης, μια διαδικασία κάθαρσης και ελευθερίας... (...)

Ο κοινωνικός αντάρτης είναι το υποκείμενο (κοινωνικό) που αποκόπηκε από τη μάζα, χειραφετήθηκε από όλα τα βάρη (συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του εαυτού) και ορίζει τον εαυτό του σύμφωνα με τα δικά του πιστεύω, τις δικές του επιθυμίες και αναρχικά πάθη, δίχως να φοβάται επικρίσεις και κριτικές από άλλους, γιατί έχει και βρίσκει την Αρχή (αρχές), το Μέσο (μέσα), την Αξία (αξίες) και το τέλος στον ίδιο του τον εαυτό. Είναι ένα αυτοκαθοριζόμενο και αυτάρκες υποκείμενο, το οποίο δεν χρειάζεται να περιμένει κάποιους άλλους να επαναστατήσουν, σήμερα, τώρα. Υπολογίζει το ρίσκο και την ένταση των επιθυμιών του, όπως και τις συνέπειες και ευθύνες των πράξεών του.

Αυτό λοιπόν, συμβαίνει όταν κάποιος γνωρίζει τον εαυτό του (και έχει γνώση), σέβεται τον εαυτό του (και έχει εκτίμηση), θέλει τον εαυτό του (και επιθυμεί), χρησιμοποιεί όλα του τα όπλα και δυνάμεις νου και σώματος για να διατηρήσει τον εαυτό του σαν έναν ελεύθερο ερωτικό ον, και εραστή της ζωής... Και αυτός ο ελευθεριακός χαρακτήρας δεν παλεύει μόνο για τη ζωή και τη δική του ελευθερία, αλλά και για τους άλλους, γιατί η ελευθερία και η ζωή είναι που δημιουργούν τις κατάλληλες συνθήκες και το χώρο για τον αναρχικό τρόπο ζωής.

Ο αναρχικός αντάρτης είναι πρώτα απ' όλα (ή πριν από τίποτα), ένας άνθρωπος χειραφετημένος, κάποιος που κατανοώντας τον εαυτό του και τον κόσμο στον οποίο ζει, αποφασίζει να δράσει πέρα απ' όλες τις εκφάνσεις και προσταγές της ύπαρξης και του υπάρχοντος, όχι μόνο προς αλλά και για την προσωπική του ελευθερία, αλλά επίσης και για την επέκταση της ίδιας της ελευθερίας... Αυτή η ελευθερία προκύπτει από μια μόνιμη υπαρξιακή ένταση, η οποία κάνει την δική της διαλεκτική (Θέση-Αντίθεση- Σύνθεση) να είναι δυναμική, ποτέ όμως στατική. Για να το πούμε μεταφορικά, με άλλα λόγια: κατά την πορεία της ζωής, σαν τα φίδια, αφήνουμε πίσω το παλιό δέρμα: αλλαγές οι οποίες έχουν σχετικό κύκλο ζωής και που αφήνουμε να συνεχίζουν να αναπτύσσονται και αναπροσαρμόζονται στην περιοχή. Με αυτό τον

τρόπο αυτή η ανάπτυξη είναι η δική μας ενεργή σκέψη και η αναπροσαρμογή σημαίνει την χωρική-προσωπική-σύνθεση πάνω στο υπάρχον.

Ο αναρχικός αντάρτης (ανυπάκουος στην εξουσία και τον απολυταρχισμό), κατανοεί πως για να είσαι τόσο υγιής και ζωντανός όσο η επαναστατικότητα το επιτρέπει, οφείλει να δημιουργήσει σχέσεις με εκείνους που μοιράζονται και διαδίδουν την εξέγερση σαν ένα εγχείρημα και πραγματικότητα του εδώ και τώρα και ξεπερνά το απλό ατομικό και ανεπιβεβαίωτο (anecdotal)... Πώς το οργανώνεις; Με ποιον;

Άτυπη και Διάχυτη Οργάνωση

Ο τρόπος της οργάνωσης πρέπει να είναι άτυπος και διάχυτος, κατανοητός ως "IDO" (INFORMAL AND DIFFUSE ORGANIZATION), εκείνη η ομάδα των αναρχικών ατόμων που, βασισμένη στο δικό τους πρόγραμμα και οργανωτικότητα, αποφασίζουν άτυπα να ενωθούν για να δράσουν εδώ και τώρα...

Με ποιον; Προφανώς με εκείνους τους κοινωνικούς αντάρτες που συμφωνούν με τα σχέδια που προτείνουμε, χωρίς να είναι απαραίτητη η συμφωνία με τα δικά μας αναρχικά προτάγματα...

Έτσι πρέπει να είναι, κατ' αυτό τον τρόπο γιατί εάν θέλουμε να επιτύχουμε τους στόχους μας, και να ζήσουμε τα πάθη- επιθυμίες μας, εκτός από το να αποκτούμε νέες εμπειρίες, βιώνουμε καταστάσεις και συνθήκες κατά τις οποίες δεν είναι αρκετό να περιβάλλεσαι από «συντρόφους», οι οποίοι συμφωνούν με τις απόψεις μας, αλλά πρέπει να «συμμαχήσουμε» με εκείνους τους κοινωνικούς αντάρτες που απλά ξεφεύγουν από τον κοινωνικό πυρήνα σε αντίθεση με το υπάρχον και την ύπαρξη.

Εάν κάποιος από μας θέλουμε να εκδώσουμε ένα βιβλίο, εάν είναι εφικτό θα το κάνουμε με κάποιον αναρχικό εκδότη, εάν δεν έχουμε αυτή τη δυνατότητα θα αναζητήσουμε εκείνον που μας εμπνέει περισσότερη εμπιστοσύνη. Εάν θέλουμε να ληστέψουμε μια τράπεζα, θα προσπαθήσουμε να το κάνουμε με μια έμπειρη ομάδα, εάν δεν μπορούμε να βρούμε θα αναζητήσουμε έναν «κοινωνικό αντάρτη» (αντίθετος στην μισθωτή σκλαβιά αλλά όχι απαραίτητα και στο καπιταλιστικό σύστημα γενικότερα), ο οποίος μας εμπνέει εμπιστοσύνη για ένα τέτοιο εγχείρημα. Γιατί θα πρέπει να είναι ξεκάθαρο πως υπάρχει μεταξύ του εγχειρήματος και της προταγματικότητας.

Το «ιδανικό» είναι να επιχειρούμε όλα τα σχέδιά μας με όσους συμφωνούν με την προταγματικότητα των υπαρξιακών μας επιθυμιών, αλλά η πραγματικότητα είναι πως όλοι εμείς οι αναρχικοί δεν βρισκόμαστε στην ίδια γραμμή. Αντίθετα, ποινικοποιούμε και χαρακτηριζόμαστε ως «αναρχο-εγκληματίες», «αναρχο-εξεγερσιακοί», και ή «αναρχο-τρομοκράτες».

Σε εκείνους που μας χαρακτηρίζουν ως «εγκληματίες» θα πρέπει να υπενθυμίσουμε πως όλες οι πρακτικές που επικαλούμαστε- χρησιμοποιούμε έχουν συμπεριληφθεί στην αναρχική ιστορία... Πως συνεχίζουμε την αναρχική πρακτική με πράξεις και πως κυνηγάμε τον αναρχικό σκοπό, με έναν τρόπο που δεν βρίσκεται ούτε στην παράδοση ούτε στην νομιμότητα.

Αισθητική και Ηθική

Σε κάθε κοινωνικο-πολιτική κίνηση υπάρχει, η καλύτερα, συνυπάρχει πάντα μια ομάδα χαρακτηριστικών αναφορικά με την αισθητική, δείχνοντας εξωτερικά με ποιο τρόπο το άτομο κατανοεί-αισθάνεται-αναγνωρίζει τον εαυτό του συγκριτικά με τους άλλους.

Η αισθητική είναι ένας τρόπος να εξωτερικεύσουμε στους άλλους τι και πως σκεφτόμαστε και νιώθουμε. Ανάλογα με τον τρόπο που ντυνόμαστε, με τον τρόπο που μιλάμε, τη μουσική που ακούμε επικοινωνούμε στους άλλους το πως και ποιοι είμαστε... Σε αυτό το σημείο μπορούμε να θυμηθούμε κάποιες κινήσεις ή ομάδες που μέσω της αισθητικής τους μας έχουν καταδείξει, τουλάχιστον εξωτερικά, τις ιδέες τους ή την κατάστασή τους. Οι χίπηδες, οι πάνκς, οι αριστεροί, οι Μαύροι Πάνθηρες, ο κλασικός εργάτης και ο κλασικός επιχειρηματίας με το κοστουμί και τη γραβάτα του...

Κρίνουμε και κρινόμαστε από την εξωτερική εμφάνιση ή, αν το θέλουμε, αξιολογούμε και εκτιμούμαστε από αυτήν, αλλά και το αντίστροφο. Δυστυχώς, στις μέρες μας, η αισθητική δεν είναι τίποτα άλλο από ένα εμπορικό προϊόν, μια πόζα, τίποτα πραγματικά ουσιαστικό. Μια μόδα που μας ταιριάζει για να ξεγελάμε, ποιος είναι ποιος και τι, σε αυτή την παρέλαση, σε αυτή την «κοινωνική πασαρέλα» κατά την οποία ξεχωρίζουμε με το κατάλληλο σύνολο για την περίπτωση ή την εποχή.

Για το λόγο αυτό πρέπει να επαναπροσδιορίσουμε εάν πραγματικά σημαντικό για εμάς είναι το φαίνεσθαι, η επίδειξη ή η δράση;... Ακόμη και εάν η αισθητική μας είναι ειλικρινής (και όχι μόνο ένα είδωλο ή μόδα), δεν υπάρχει λόγος να την επιδεικνύουμε στους άλλους εάν αυτό που θέλουμε να ζήσουμε είναι αυτό που δείχνουμε... Για ποιο λόγο; Γιατί; Για να μπορέσουν οι υπόλοιποι να δουν πόσο «στρατευμένοι» είμαστε; Η ματαιότητα της ματαιοδοξίας!!

Πέρα από την αισθητική συναντάμε την ηθική, η οποία πραγματικά μας χαρακτηρίζει και την οποία επιδεικνύουμε στους εαυτούς μας. Είναι τα βήματά μας, οι κινήσεις μας, που πραγματικά μας καθορίζουν και προσδιορίζουν και όχι τα ρούχα, το κούρεμα και τα αξεσουάρ. Τώρα πια μπορούμε να δούμε σωφρονιστικούς υπαλλήλους, μπάτσους και δικαστές να έχουν «piercing» και μια γενικότερη εναλλακτική αισθητική... Είναι ξεκάθαρο πως κάθε διαδικασία έχει το δικό της χρόνο, είτε είναι ατομική είτε είναι συλλογική. Όλα είναι καρπός προσπάθειας, συνείδησης και διαλογισμού.

Εάν δεν επιθυμούμε να κολλήσουμε και να πέσουμε στο περιθώριο, εάν αυτό που θέλουμε είναι να εκπροσωπούμε τους εαυτούς μας και να πράττουμε σύμφωνα με τις ιδέες-επιθυμίες και τα πάθη μας, πρέπει να «κινητοποιηθούμε»... Κάθε κοινωνικοπολιτική κίνηση που κολλάει, διαφθείρει τον εαυτό της, καταντά απολιθωμένη, σταματά να είναι αποτελεσματική, μετατρέπεται σε παράδοση...

Η Εξέγερση

Η εξέγερση των αναρχικών είναι ήδη πράξη, είναι πραγματικότητα, μια προταγματικότητα (projectuality) ένα συνεχιζόμενο εγχείρημα...από κάποιους από εμάς σε κάποιες περιοχές, ενωμένους βάσει μιας προταγματικής συγγένειας, άτυπα και διάχυτα οργανωμένα στην περιοχή...

Είμαστε οι αναρχικοί και οι κοινωνικοί αντάρτες σε δράση, εκείνοι που κουράστηκαν και εξεγέρθηκαν ενάντια στην υπάρχουσα τάξη πραγμάτων που αποτελεί το υπάρχον σε όλες τους τις επιταγές... Δεν είμαστε εμπροσθοφυλακή κανενός, εκπροσωπούμε μόνο τους εαυτούς μας και ζούμε με ένταση τις επιθυμίες και τα πάθη μας... Αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μας με αξιοπρέπεια και περηφάνια. Ούτε οι δίκες ούτε οι ποινές φυλάκισης θα καταφέρουν να σταματήσουν την εξέγερση... Όσο υπάρχουν η επανάσταση και οι επαναστάτες ενάντια στην εξουσία και την απολυταρχία, θα υπάρχει η σύγκρουση με το υπάρχον...

Η εξέγερση δε θα σταματήσει επειδή ο επαναστάτης «άδικα» καταδικάστηκε από ένα αστικό δικαστήριο... Ο επαναστάτης από τα πριν έρχεται αντιμέτωπος με την αντιξοότητα και μέσα σε αυτή ο χαρακτήρας του/της ενισχύεται και εκεί οι υποτιθέμενες αμφιβολίες που ενδεχομένως να υπάρχουν μετατρέπονται σε αδιαμφισβήτητες βεβαιότητες, σε αυτό το σημείο είναι που αντιλαμβάνεται τη δολοφονική και ανελέητη φύση του συστήματος και των εργαλείων του, είναι μέσα στη φυλακή που ο επαναστάτης αποφασιστικά αυτοκαθαρίζειται.

Ας οξύνουμε τις ζωές μας... Η αναρχία είναι αναπόφευκτη.

Η απαλλοτρίωση είναι απαραίτητη

Οποιοδήποτε και αν είναι το σχέδιο που ο καθένας επιθυμεί να θέσει σε εφαρμογή, θα χρειαστεί το «vile metal»... Ζούμε σε ένα καπιταλιστικό κοινωνικό σύστημα και όλοι γνωρίζουμε πως από τη μισθωτή σκλαβιά κερδίζει και επωφελείται τόσο, που εμείς δεν πρόκειται ποτέ να μαζέψουμε τόσο χρήματα για τα εγχειρήματά μας.

Δεν έχει σημασία αν είσαι αναρχικός που αναπτύσσει δραστηριότητα εντός μιας τυπικής ή άτυπης οργάνωσης, ή ατομικά... Αλλά πόσες φορές δεν έχει σταματήσει η πρόοδος ενός σχεδίου ένεκα οικονομικής στενότητας; Οι τράπεζες και τα κοσμηματοπωλεία είναι εκεί και περιμένουν να γεμίσουμε κουράγιο και να απαλλοτριώσουμε την υπεραξία τους... Επομένως μπορείτε να εκδώσετε τα δικά σας βιβλία και η προπαγάνδα θα έχει καλύτερη ποιότητα και ποσότητα... Επίσης μπορεί να νοικιάσετε ή να αγοράσετε ένα παλιό σπίτι, να το ανακαινίσετε μαζί με τους συντρόφους και μετά να μετατραπεί σε κοινωνικό κέντρο, σημείο συνάντησης αναρχικών ή οτιδήποτε κανείς επιθυμεί...

Δεν είναι τόσο δύσκολο, είναι εμφανή, έχουν ωράρια, συνήθειες και λάθη... Και δεν πρόκειται μόνο για τη δομή... Εννοώ, μερικές φορές βλέπουμε μια τράπεζα ή ένα κοσμηματοπωλείο και θεωρούμε πως δεν είναι για μας, δεν είμαστε επαγγελματίες, πως το εγχείρημα είναι μεγάλο για εμάς... Κάποιες φορές είναι αρκετό να ακολουθήσεις τον πρόεδρο της τράπεζας ή τον ιδιοκτήτη του κοσμηματοπωλείου και να σημαδέψεις την κρυψώνα τους... Είναι το καλύτερο σημείο για να τους πιάσεις... Πρέπει να είμαστε σκληροί.

Εάν καταφέρεις να τον τρομοκρατήσεις ψυχολογικά θα αποφύγεις να το κάνεις σωματικά, αλλά βέβαια μια γροθιά στο κεφάλι κατευθείαν από την πρώτη στιγμή ανοίγει για σένα τις πύλες της κατανόησής του... Ξέχνα θέματα του τύπου «είμαστε αναρχικοί» ή γιατί το κάνετε αυτό, δεν τους νοιάζει καθόλου... Από την άλλη πλευρά, θα χεστούν από το φόβο τους εάν μιλάς σαν εγκληματίας... Κάτι σαν «κοίτα, δώσε μου τα πάντα, διαφορετικά όλοι θα χτυπηθούν»... ή «...εάν όχι, αύριο θα φύγω μαζί σου και ο συνεργός μου θα μείνει με την οικογένειά σου, αν μου δώσεις τα πάντα τώρα, όλα θα πάνε καλά...»

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να είσαι καλός με τους καπιταλιστές, όπως δεν είναι και αυτοί μαζί μας έτσι και αλλιώς, επομένως κάνεις αυτό που πρέπει να κάνεις... Την στοργή την κρατάμε για τις στιγμές που πλησιάζουμε την εκπλήρωση της εξέγερσης ή της αγάπης... Η βία είναι για τη δράση, είτε είναι για απαλλοτρίωση είτε πρόκειται για δυναμίτες... Να μην το αντιληφθούμε λάθος, στον πόλεμο είσαι εσύ που φτιάχνεις τους κανόνες, δεν υπάρχει οδηγός για απαλλοτρίωση, τα πάντα είναι φαντασία, συλλογή πληροφοριών, σχεδιασμού και δράσης...

Εάν θέλεις όλα να είναι εύκαιρα και δυναμικά και όχι κολλημένα... Δραστηριοποιήσου, σκέψου, ψάξε, πράξε... Πράξε σύντροφε!!!...Η απαλλοτρίωση είναι δυνατή ... Είναι απαραίτητη.....

Γράμμα του Γκαμπριέλ τον Ιούλη του 2011.

Δεν είμαι τόσο απλοϊκός ώστε να πιστέψω ότι αυτό που ζω εδώ αποτελεί εξαίρεση. Κι αφού οι “φυλακισμένοι” δεν γεννήθηκαν εδώ αλλά έρχονται από ένα πολύ συγκεκριμένο κοινωνικό περιβάλλον, δεν ψάχνω για τους άμεσα υπεύθυνους μόνο μεταξύ των δεσμοφυλάκων και της διεύθυνσης που, στην τελική, αναπαράγουν σε επίπεδο μικρόκοσμου την πολιτική και τις μικρότητες του συστήματος και της “κοινωνίας” του. Δεν υπάρχει τίποτα να μεταρρυθμιστεί. Όλα πρέπει να γκρεμιστούν από τα θεμέλια.

...

Κάνουν λάθος αν πιστεύουν (ή φαντάζονται) ότι η ριζοσπαστικότητά μου προέρχεται από την δυσπεψία μου σε “ουτοπίες” και διάφορες “θεωρίες”. Στην πραγματικότητα, οφείλω τη ριζοσπαστικότητά μου από την αρχή ως το τέλος της, στο Σύστημα

και τη σάπια κοινωνία του... ή αν κάποιος θέλει να ψάξει για τους “θεωρητικούς” που ευθύνονται γι’ αυτήν, μπορεί να ξεκινήσει από τα γραφεία του Τμήματος Σωφρονισμού και να αφήσει τους ποιητές του δυναμίτη στην ψυχία τους...

(...)

Προσωπικά δεν ήμουν ποτέ αδιάφορος για τους ζητιάνους που γεμίζουν τη μητρόπολη, αυτούς που έχοντας δεχτεί τη βία μιας ολόκληρης ζωής μισθωτής σκλαβιάς, καταφεύγουν τις τελευταίες μέρες τους σε προγραμματισμένες δραστηριότητες “ελεύθερου” χρόνου, στο αλκοόλ ή και τα ναρκωτικά· ή αυτούς που προκειμένου να επιβιώσουν πουλάνε τα κορμιά τους για να δώσουν ικανοποίηση σε εκείνους που μπορούν να αγοράζουν κορμιά σαν να ήταν εμπορεύματα. Δεν ήταν όμως όλες αυτές οι λεγώνες μίζερων κι εκμεταλλεζόμενων που με γέμισαν με τη δύναμη, την έμπνευση και την αξιοπρέπεια που χρειάζεται για να πολεμήσω το σύστημα που γεννάει όλα αυτά. Υπεύθυνα γι’ αυτό, είναι τα αδέρφια μου στον αγώνα: Κάποιοι ήταν ληστές και άλλοι ήταν επαναστάτες... Αυτή είναι η θεμελιώδης διαφορά μου με την πλειοψηφία των “αναρχικών”. Δεν χρειάζομαι “δικαιολογίες” και επαναστατικά “υποκείμενα” προκειμένου να πολεμήσω το σύστημα. Μισώ το σύστημα γιατί με έμαθε να το μισώ... Και σε αυτό το μονοπάτι του κατά μέτωπο πολέμου ενάντια στο Σύστημα, μαθαίνω ποιοι είναι οι συνεργοί και ποιοι οι εχθροί μου, πέρα από “-ισμούς” και “εννοιολογικές εμμονές”.

Ααχεν, Ιούλης 2011.

////////////////////////////////////

12-05-2011

Το κελί του Γκαμπριέλ στις φυλακές δέχτηκε “επιδρομή”. Του πήραν όλα τα cd, τα dvd και κάρτες με πολιτικά συνθήματα. Επιπλέον, του πήραν τα βαράκια (τα οποία είχαν πρώτα εγκρίνει), τη γραφομηχανή αλλά και προσωπικές φωτογραφίες. Όλα αυτά χωρίς να του πουν κάποια δικαιολογία.

Μια συνεισφορά του Γκαμπριέλ Πόμπο για Σίλβα στα συντρόφια της Σύνωμοσίας Πυρήνων της Φωτιάς/Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας

<http://gr.contrainfo.espiv.net/page/2/>

Άαχεν (Γερμανία), αρχές Οκτώβρη 2011

Αγαπητά αδέρφια: Στον Μιχάλη και στον Χρήστο (που εισέβαλαν δυναμικά στο κελί «μου», καταστρέφοντας την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ μέσα στην οποία ζω για περισσότερα από εφτά χρόνια...)· στ' «αδέρφια τους» και σε όλους τους άλλους συντρόφους που αποτελείτε την πρώτη γενιά της Επαναστατικής Οργάνωσης ΣΠΦ/Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία...

Τα μάτια κι η καρδιά μου ήταν πάντα πολύ κοντά σ' εσάς, στην Ελλάδα... Θυμάμαι ακόμη τη δράση του Νίκου Μαζιώτη και τη στάση του στο δικαστήριο... μας εντυπωσίασε και μας συγκίνησε πολύ... τόσο ώστε κάποιοι από τους συντρόφους μου να δράσουν στέλνοντας «πακέτο-βόμβα» στην ελληνική πρεσβεία στη Μαδρίτη...

Οι σύντροφοί μου συνελήφθησαν τον Σεπτέμβρη του 2003... αυτό το χτύπημα ήρθε τη χειρότερη στιγμή... χειρότερη δε θα μπορούσε να υπάρξει. Τότε λοιπόν έπαιρνα «άδειες» για να βγαίνω από τη φυλακή, μιας και παρ' όλο το σαματά σχετικά με την κατάσταση της δίκης και της φυλάκισής μου το βέβαιο είναι πως είχα «εκτίσει» την ανώτατη επιβεβλημένη ποινή για τότε: «20» ΧΡΟΝΙΑ... κι από αυτά τα 20 χρόνια, τα 14 σε Απομόνωση και σε FIES (Αρχαία Κρατουμένων Ειδικής Παρακολούθησης). Δε χρειάζεται να σας πω τι σήμαινε για μένα να χάνω τόσο καλούς συντρόφους που, όντας κουρασμένοι απ' το να ανέχονται συστηματικά κάθε είδος βασανιστηρίου επί δεκαετίες, αποφάσιζαν να φύγουν «απ' την πίσω πόρτα: νεκροί».

Η σύλληψη των συντρόφων μου στη Βαρκελώνη με έκανε να χάσω τη γη κάτω απ' τα πόδια μου... με αυτούς ήταν που θα 'πρεπε να συναντηθώ!!! Ο «θάνατος» του Πάκο Ορτίθ [Paco Ortiz], ο ερχομός στην εξουσία των νεοφρανκιστών του ΡΡ (Λαϊκού Κόμματος)... όλα αυτά περνούσαν από το κεφάλι μου πριν αποφασίσω να δραπετεύσω...

Η απόδρασή μου ξεκίνησε κάνοντας το ένα βήμα μετά το άλλο... το πρώτο ήταν να αφήσω μια κάποια απόσταση πίσω μου... κι αυτό έκανα, πέρασα τα Πυρηναία με άγνωστο προορισμό...

Στο εξωτερικό, ήρθα σε επαφή με «παλιούς συντρόφους»... κατάφερα να αγοράσω ένα άψογο δελτίο ταυτότητας (με το οποίο μπόρεσα ν' ανοίξω ακόμη και τραπεζικό λογαριασμό, να νοικιάσω διαμέρισμα κ.τ.λ.) και πήρα κάμποσο χρόνο για να σκεφτώ, να γνωρίσω νέους συντρόφους, να συζητήσω... Από εκείνη τη στιγμή ήμουν γνωστός ως Μικέλε Κατάλντι [Michele Cataldi], Ιταλός υπήκοος.

Είχα αποφασίσει να απελευθερώσω ένα από τα συντρόφια που συνελήφθη στη Βαρκελώνη... και γι' αυτή την ενέργεια χρειαζόμουν αξιόπιστους και έμπειρους συντρόφους.

Η τύχη ήταν με το μέρος μου, όταν κάποιοι σύντροφοι από την Ιβηρική Χερσόνησο τηλεφώνησαν για να μου πουν ότι θα έστελναν κάποιον... κι εγώ θεώρησα σίγουρο ότι θα 'ταν κάποιος «αναρχικός σύντροφος»... παρ' όλα αυτά, είδα να εμφανίζεται ο Χοσέπι [Josepi] –που είχε επίσης αποδράσει ενόσω βρισκόταν σε «άδεια»– και δεν είχε καμία σχέση με αναρχία ή θεωρία... πάντως, σχεδόν με χαροποίησε που είχα έναν «ποινικό εγκληματία» στο πλευρό μου παρά έναν «αναρχικό». Στην τελική, η προσπάθεια και ο σκοπός που με εμπύχωνε ήταν να βγάλω ένα συντρόφι από τη φυλακή... και χρειάζομαι στο πλευρό μου κάποιον που μισούσε απόλυτα το θεσμό της φυλακής, όπως κι εγώ... Ο Χοσέπι, με τα (συνολικά) 23 χρόνια φυλακής στους ώμους του, ήταν ιδανικός υποψήφιος... επιπλέον (όπως κι εγώ), είχε ως «ειδικότητα» τις ληστείες τραπεζών, το οποίο είναι βέβαια πάντα κάτι τ' αναντικατάστατο.

Εκείνον τον καιρό δεν ήξερα ποιοι ήταν (ή πόσοι ήταν... πίστευα/λογάριζα ότι ένα μεγάλο μέρος των «Ελευθεριακών Νεολαίων» είχε περάσει στην παρανομία) αυτοί οι σύντροφοι στην Ιβηρική Χερσόνησο στους οποίους θα μπορούσαμε να βασιστούμε... Δε μιλάω για ζητήματα που αφορούν «ταμεία αλληλεγγύης» ή «ιδεολογικές» διαμάχες, αλλά για συντρόφους που είναι έτοιμοι να πάρουν τα όπλα για να απαλλοτριώσουν, να αρπάξουν ένα ελικόπτερο, να απελευθερώσουν άλλους συντρόφους κ.τ.λ....

Η πρότασή μου για την απελευθέρωση ενός συντρόφου υποστηρίχθηκε από τον Χοσέ... κι αργότερα από δύο επιπλέον συντρόφους.

Αποφασίσαμε πως το πρώτο που χρειαζόμασταν ήταν χρήματα (είχαμε ήδη δύο περίστροφα), και με αυτήν τη λογική απαλλοτριώθηκε μια τράπεζα... Αν θυμάμαι σωστά, απαλλοτριώσαμε 40 ή 50 χιλιάδες ευρώ, που μας χρειαζόνταν για να προμηθευτούμε αυτοκίνητα, ηλεκτρονικό εξοπλισμό κ.τ.λ....

Για αρκετούς μήνες στη συνέχεια (και στο βαθμό που ήταν δυνατό για μένα), μπορούσα να παρευρίσκομαι σε κάποιες συναντήσεις με διεθνιστές συντρόφους... Με όλο το σεβασμό που αξίζουν οι συναντήσεις ανάμεσα σε συντρόφους, όπου μέσω της κριτικής και της ανάλυσης ξεκαθαρίζονται θέσεις και σχεδιασμοί, για μένα ήταν επείγουσα μια «ανησυχία» σοβαρότερη...

Ίσως είχα «κωνέψει» λάθος τις προσεγγίσεις των «Ιταλών εξεγερσιακών». Ίσως δεν είχα κάτσει να σκεφτώ πόσο σημαντικό ήταν να γνωρίζω πόσοι σύντροφοι στήριζαν πραγματικά την επαναστατική αναρχία. Κι ίσως αυτή μας η «περιπέτεια» ελευθερίας και «δόξας» ήταν εκ των προτέρων καταδικασμένη... σε «αποτυχία».

Εκείνον τον καιρό έπεσαν στα χέρια μου προκηρύξεις τής πρόσφατα σχηματισμένης Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας... Για κάποιον σαν εμένα, που προερχόμουν από τον Αναρχικό Μαύρο Σταυρό (κι επομένως ήμουν ήδη φεντεραλιστής και αναρχικός), το ζήτημα των «άτυπων ομάδων» μου άνοιγε άπειρες δυνατότητες... στον ευρωπαϊκό βορρά οι εξεγερσιακές ιδέες ήταν σχεδόν άγνωστες...

Στις 28 Ιούνη 2004... τρεις αναρχικοί και η αδερφή μου (που δεν είναι πολιτικοποιημένη) ταξιδεύαμε με μια BMW προς τη Γερμανία. Το μεσημέρι, μπαίνοντας στην πόλη του Άαχεν, ένα περιπολικό της BGF (Ομοσπονδιακής Συνοριακής Φρουράς) σταμάτησε μπροστά μας και μας έκανε σήμα να το ακολουθήσουμε...

Με την αδερφή μου να οδηγεί, ακολουθήσαμε το περιπολικό σε ένα βενζινάδικο...

Εκεί μας πλησίασε ένας από τους συνοριοφύλακες και ζήτησε τα διαβατήριά μας... Ο Χοσέ είχε ένα πλαστό ισπανικό διαβατήριο (πολύ καλό), και λεγόταν Αλφόνσο Ντομίνγκες Ρόμπο [Alfonso Domínguez Rombo]. Θα μπορούσε να ήταν ξάδερφος της αδερφής μου... Μετά ο Μπαρτ έδωσε το βελγικό διαβατήριό του, καθώς αυτός και η αδερφή μου ήταν «καθαροί»...

Προφανώς, ο Χοσέ κι εγώ ήμασταν οπλισμένοι κι έτοιμοι να σώσουμε τα τομάρια μας με κάθε κόστος... Ξέραμε τι μας περίμενε.

Ο συνοριοφύλακας απομακρύνεται με όλα τα διαβατήρια και δεν επιστρέφει για 10-20 λεπτά... μετά από αυτό το χρονικό διάστημα μας πλησιάζουν οι δυο μπάτσοι με τα διαβατήρια στα χέρια, και ξαφνικά άλλο ένα όχημα της BGS εμφανίζεται και παρκάρει ακριβώς πίσω μας... που σημαίνει πως μας είχαν κάνει «σάντουιτς» με τα δύο περιπολικά...

Οι μπάτσοι μάς «προτείνουν» με «φιλικό» τρόπο να κατεβούμε από το αυτοκίνητο... τα χαρτιά ήταν εντάξει, αλλά τώρα ήθελαν να ελέγξουν επίσης το όχημα... αφού ένα αυτοκίνητο με τόσους ξένους θεωρείται «ύποπτο» στη Γερμανία.

Κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο, και οι μπάτσοι άρχισαν αμέσως να το ψάχνουν... Τόσο ο Χοσέ, όσο κι εγώ είχαμε τα όπλα μας πάνω μας. Το δικό του σε μια μικρή τσάντα ώμου και το δικό μου σε ένα από αυτά τα «τσαντάκια» που συνήθως κρατούν οι τουρίστες...

Μετά από περισσότερη από μισή ώρα ελέγχου, ένας από τους μπάτσους πλησίασε τον Χοσέ και του ζήτησε να αφήσει την τσάντα του στο πορτμπαγκάζ του περιπολικού... Δεδομένου πως ο Χοσέ δεν καταλάβαινε τι του έλεγε, ο μπάτσος το είπε και σε εμένα...

Δεν υπήρχαν πλέον άλλα «περιθώρια διαλόγου»... έφτασε η στιγμή που του είπα: «Άρπαξε εσύ αυτόν κι εγώ θα πάρω τον άλλον»...

Το σίγουρο είναι πως, παρ' όλη την ένταση, ήταν ανακουφιστικό για μένα να μπει ένα τέλος σε αυτή την κωμωδία... με το όπλο στο χέρι και παίρνοντας την πρωτοβουλία, πίστεψα στ' αλήθεια πως θα τα καταφέρναμε... Ο μπάτσος του Χοσέ έφυγε τρέχοντας όταν ο Χοσέ τον σημάδεψε με το περιστροφό του, που ήταν από την εποχή του «Ραβασόλ»... αυτή η εικόνα του Χοσέ να τρέχει πίσω από έναν μπάτσο της γερμανικής συνοριοφυλακής λέγοντάς του «παραδώσου» ή «ψηλά τα χέρια» είναι κάτι που ακόμα και σήμερα με κάνει να κατουριέμαι απ' τα γέλια.

Δυστυχώς, ο Χοσέ «παρερμήνευσε» αυτό που του 'πα... όταν του είπα να «αρπάξει» τον αξιωματικό, ακριβολογούσα: να τον πιάσει... εντάξει όμως, κι ο «δικός μου» ο μπάτσος και οι άλλοι μου διέφυγαν, και δεν τα κατάφερα να τους μαγκώσω... Αυτό που με ανησυχούσε περισσότερο σε αυτή την κατάσταση ήταν η αδερφή μου...

Πώς θα τα διηγούμουν όλα αυτά στη μάνα μου; Έτσι, είπα στην αδερφή μου να κάτσει πολύ ήσυχη εκεί... και πως αν ήθελε (για να τη σκαπουλάρει η ίδια) θα μπορούσε να πει στην αστυνομία τ' όνομά μου και να τα ρίξει όλα πάνω μου... Δυστυχώς, οι

μπάτσοι μάς είχαν κυκλώσει, και το μόνο που μας κατέβηκε εκείνη τη στιγμή ήταν να «απαγάγουμε» δύο πολίτες για να καλυφθούμε... Τα υπόλοιπα ήδη τα ξέρετε...

(...)

Η αδερφή μου (αντίθετα με ό,τι έχει ειπωθεί) αρνήθηκε να «συνεργαστεί» ή να δηλώσει κάτι... Μέχρι που την κακοποίησαν στο τμήμα, λόγω της άρνησής της να δώσει αποτυπώματα ή να φωτογραφηθεί... Τόσο τα αποτυπώματα, όσο και το DNA και οι φωτογραφίες της πάρθηκαν με τη βία... Ένωσα πολύ περήφανος για την αδερφή μου, όπως επίσης για τους υπόλοιπους συντρόφους...

Εγώ περίμενα (μάταια) πως οι σύντροφοί μας στην Ιβηρική θα μας «δικαίωναν» και πως θα υπερασπίζονταν επίσης την άμεση δράση ως επαναστατική μέθοδο...

Από μια σύμπτωση της ζωής, ένα λιτό σχόλιο των παλιών συντρόφων μου εμφανίστηκε στο δεύτερο τεύχος του περιοδικού *Infierno*... περισσότερα από 7 χρόνια μετά τη σύλληψή μας εδώ... Εξηγεί αυτό το άρθρο γιατί ο Χοσέ κι εγώ μείναμε μόνοι και «εγκαταλειμμένοι» από το ιβηρικό κίνημα;;; Δε θέλω να ανοίξω «πολεμική» ή να «τακτοποιήσω λογαριασμούς», αλλά να γράψω για τις εμπειρίες μας, ώστε να καταγραφούν και να εξαπλωθεί η αντάρτικη, ανατρεπτική μας μήμη.

Αυτό που εσείς έχετε πετύχει είναι μέρος του ίδιου ονείρου που κι εγώ κι άλλοι σύντροφοι είχαμε... παραπάνω από «όνειρο»... τολμήσαμε να αρνηθούμε την πολιτική παραίτηση... Καλά το γράφουν κι οι ίδιοι στο Κείμενό τους: υπήρξαμε «πρωτοπόροι του ιβηρικού εξεγερτισμού»... Δεν έχει νόημα να αναρωτηθεί κανείς (αν και το κάνω συνεχώς από τότε που συλληφθήκαμε) τι θα είχε απογίνει ο ιβηρικός εξεγερτισμός αν κάποιοι είχαμε συναντηθεί και μερικοί ακόμη είχαν κινητοποιηθεί...

Έχει ενδιαφέρον να αναρωτηθούμε όμως τώρα... που σιγά σιγά γίνεται γνωστό το παρελθόν μας... που σιγά σιγά εξαπλώνεται το όνειρο Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας/Διεθνούς Επαναστατικού Μετώπου... αν πλέον οι δικοί μας στην Ιβηρική Χερσόνησο θα παραμείνουν ανάμεσα στ' ανώνυμα πλήθη ή αντίθετα θα συμπράξουν στην επαναστατική απόπειρα...

Πίστευα πάντα, όπως κι εσείς, ότι η ανταρσία είναι μια διαρκής διαδικασία, που δε σταματά μπροστά στα δικαστήρια και στους ανθρωποφύλακες... είναι η βεβαιότητα των πεποιθήσεών μας και η αγάπη μας για την ελευθερία που μας κάνουν να 'μαστε ριψοκίνδυνοι... το να 'μαστε «αφελείς» που πιστεύουμε πως μπορούμε να πάρουμε τη «μοίρα» μας στα χέρια μας είναι πάντοτε προτιμότερο απ' το να μπούμε στη χορωδία των «θρηνηούντων» και «κακότυχων»...

Τα δικαστήρια ήταν και είναι χώροι της εξουσίας όπου οι αναρχικοί δεν «υπερασπιζόμαστε» τους εαυτούς μας με δικαστικά επιχειρήματα, αλλά βασίζουμε την «υπεράσπισή» μας στις ιδέες και στις αξίες που μας οδήγησαν στο σκαμνί των κατηγορουμένων...

Οι φυλακές είναι τα ιδεώδη μέρη για να προπαγανδιστούν οι αναρχικές ιδέες και αξίες... Οι φυλακές είναι τα πανεπιστήμια στα οποία παίρνουμε πτυχία πάνω σε όλες τις τέχνες και τις τεχνικές της παρανομίας...

Σύντροφοι φυλακισμένοι ή φυγάδες κ.λπ.: Η πυξίδα που οδηγεί τα βήματά μας είναι η προπαγάνδα των ιδεών μας, της μνήμης, της Ιστορίας...

Δεν ξέρω αν αυτό το γραπτό ταιριάζει με ό,τι αναμένετε ως συνεισφορά για τη δεύτερη δίκη σας... ίσως θα έπρεπε να έχω πιάσει περισσότερο «θεωρητικά» ζητήματα (για τα οποία ακόμη έχουμε πολλά να συζητήσουμε), αλλά είμαι πεπεισμένος ότι θα έχουμε ευκαιρίες να μιλήσουμε/γράψουμε γι' αυτά και για πολλά άλλα...

Το σημαντικό είναι να αναζητήσουμε μια άμεση σχέση ανάμεσα σ' εμάς, τους φυλακισμένους (σε αυτόν τον τομέα έχω σοβαρά προβλήματα με την αλληλογραφία), και να βρεθούν οι πιο κοντινοί ανάμεσά μας για να ανταλλάξουμε ιδέες, πληροφορίες κ.τ.λ...

Δεν πρόκειται να μείνουμε για όλη τη ζωή μας στη φυλακή... και όπως σωστά λέτε σε κάποιο από τα κείμενά σας: «η εξουσία των ανθρωποφυλάκων σταματά έξω απ' τους τοίχους»...

Όσον αφορά τον Χοσέ κι εμένα, είμαστε σε αναμονή της απέλασής μας στο ισπανικό κράτος... Εκεί (στην Ισπανία), σύμφωνα με τους νόμους τους, σε μικρό χρονικό διάστημα προβλέπεται να απελευθερωθούμε...

Για μένα, η Γερμανία είναι ένα κεφάλαιο στη ζωή μου που θα προτιμούσα να ξεχάσω... ποτέ στη ζωή μου δεν έχω ξαναδεί κρατούμενους τόσο σφουγγοκωλάριους, ρουφιάνους και γλοιώδεις, όσο εκείνους που είχα την ατυχία να γνωρίσω εδώ... Δεν είναι η επιθυμία ή η έλλειψη ιδεαλισμού που μου έχει λείψει εδώ... αυτό που μου έχει λείψει είναι να βρεθώ με ανθρώπους που έχουν την ελάχιστη αξιοπρέπεια... με κόσμο αντιστεκόμενο ή εξεγερμένο... Αυτό το γεγονός με έχει απομονώσει περισσότερο (και σίγουρα με έχει πληγώσει περισσότερο) απ' ό,τι έχει κάνει ο ίδιος ο θεσμός της φυλακής...

Επτά χρόνια σε αυτήν τη χώρα, δεν έχω καταφέρει (ή/και θελήσει) να δημιουργήσω κάποιο είδος σταθερής σχέσης ή επικοινωνίας με ανθρώπους της «ριζοσπαστικής αριστεράς»... δε θέλησα να κάνω «έκπτωση» στο λόγο μου, για να γίνω «αποδεκτός» από τη «ριζοσπαστική κοινότητα»...

Πολύ συχνά, διαβάζοντας «αριστεριστικά» ενημερωτικά δελτία, φανζίν και περιοδικά (συμπεριλαμβανομένων αναρχικών εντύπων) τα οποία «ενημερώνουν» για εμάς («τους 4 του Άαχεν»), σχηματίζω την εντύπωση ότι η μόνη μου «αξία» ως αναρχικού είναι το παρελθόν των «αγώνων στη φυλακή», όπου παραγνωρίζεται (συνειδητά ή ασυνείδητα) η εντατική επαναστατική «δουλειά» και «αφοσίωσή» μου όσο ήμουν «ελεύθερος»... έτσι, τα πολιτικά μου κείμενα και γραπτά έχουν αντιμετωπιστεί με λογοκρισία ή αδιαφορία.

Γράφω όμως για όλα αυτά στο νέο μου βιβλίο, το οποίο με ζορίζει πολύ περισσότερο απ' όσο νόμιζα... ιδιαίτερα το πολιτικό κομμάτι.

Πριν ξεκινήσω να γράφω για το πρόσφατο παρελθόν μου/μας, όπως και τις συνέπειές του (για τον καθέναν μας), θα ήταν ουσιώδεις για μένα να μου στέλνουν «σήματα» οι ελεύθεροι σύντροφοί μου... ίσως μετά τα «σήματα» να ξανανοίξει η επι-

κοινωνία... κι ίσως ο ένας μετά τον άλλο να έχουμε την ευκαιρία να γράψουμε μια νέα σελίδα στην Ιστορία του ιβηρικού αναρχισμού... έναν ακόμη ποταμό που θα χύνεται στην ανοιχτή αναρχική Θάλασσα... τώρα που η γη είναι γόνιμη και ο κόσμος καταρρέει σε κομμάτια...

Κάναμε ό,τι μπορούσαμε... και θα συνεχίσουμε να κάνουμε ό,τι μπορούμε... και ελπίζουμε ότι κάθε νέα γενιά της ΣΠΦ/Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας θα είναι απείρως καλύτερη, πιο δυναμική και αποτελεσματική απ' όσο υπήρξαμε εμείς... Ανεξάρτητα από τα συνολικά 27 χρόνια που έχω περάσει φυλακισμένος ανάμεσα στα κράτη της Ισπανίας και της Γερμανίας, όπως και το «αβέβαιο» της μέρας απελευθέρωσής μου, είναι ξεκάθαρο πως δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο θα έπρεπε να απολογηθώ, και μετανιώνω μόνο που δεν ήμουν πιο «σοφός» και/ή «αποτελεσματικός» την ώρα της παρέμβασης στο ρου της Ιστορίας...

Με αυτές τις κουβέντες που σπάνε την απομόνωση, περνούν τα σύνορα και φτάνουν στις καρδιές όλων των ανθρώπων μας στον Κόσμο και στην Ελλάδα, αγκαλιάζω τ' αδέρφια μου της ΣΠΦ/ΑΑΟ.

Ζήτω η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία/Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο (FAI/FRI)!

Ζήτω η Επαναστατική Οργάνωση Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς/ Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (OR-CCF/FAI)!

Ζήτω η αναρχία!

Γκαμπριέλ

////////////////////////////////////

Όποιος επιθυμεί να επικοινωνήσει με τον Γκαμπριέλ, μπορεί στην ακόλουθη διεύθυνση :

Gabriel Pombo da Silva
C/O JVA Aachen
Krefelderstrasse 251
52070 Aachen
Deutschland / Γερμανία

////////////////////////////////////

ΧΡΟΝΙΚΟ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ GABRIEL*

29 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2007, Διεθνής μέρα αλληλεγγύης στους Gabriel και Jose - πραγματοποιούνται συγκεντρώσεις, σαμποτάζ και επιθέσεις σε Βέλγιο, Γερμανία, Ισπανία, Ελβετία, Ουρουγουάη και Καναδά.

1 ΟΚΤΩΒΡΗ 2007, ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ, ΒΕΛΓΙΟ - Επίθεση με μπογιές στο Γερμανικό προξενείο, ως πράξη αλληλεγγύης στους Gabriel, Jose και όλους τους αγωνιζόμενους κρατούμενους.

2 ΟΚΤΩΒΡΗ 2007, ΒΡΥΞΕΛΛΕΣ, ΒΕΛΓΙΟ - Επίθεση με μολότωφ σε αντιπροσωπεία της BMW, σε ένδειξη αλληλεγγύης στον Gabriel Pombo da Silva και Jose Fernandez Delgado, 2 οχήματα καταστρέφονται από τις φλόγες.

9 ΟΚΤΩΒΡΗ 2007, ΜΠΟΥΕΝΟΣ ΑΪΡΕΣ, ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ - Τις πρώτες πρωινές ώρες εκρηκτικός μηχανισμός τοποθετήθηκε σε αντιπροσωπεία της Volkswagen στην συμβολή των οδών Castro Barros και Hipollito Hirigoven. Στη περιοχή βρέθηκαν φυλλάδια που έγραφαν τα εξής: «Σήμερα το πρωί, επιτεθήκαμε στην αντιπροσωπεία της Volkswagen. Σήμερα το πρωί, αναδείξαμε το μίσος μας για το γερμανικό κράτος που έχει φυλακίσει τους συντρόφους μας. Απαιτούμε την άμεση απελευθέρωση των Gabriel Pombo da Silva και Jose Fernandez Delgado που βρίσκονται στα κέντρα εξόντωσης του γερμανικού κράτους και όλων των κρατουμένων σε όλο τον κόσμο. Φωτιά σε κράτος, καπιταλισμό και τις φυλακές του. Λευτεριά στον Jose και τον Gabriel. Μαύροι Επαναστατικοί Πυρήνες - Ταξιαρχία Kurt Gustav Wilckens»

27 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2008, ΜΟΝΤΕΒΙΔΕΟ, ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ - Σημειώθηκε επίθεση στο ινστιτούτο Γκέτε του Μοντεβιδέο καταστρέφοντας όλα τα παράθυρα, η επίθεση έγινε στα πλαίσια υποστήριξης της απεργίας πείνας που πραγματοποίησαν από τις 18 μέχρι τις 29 Φλεβάρη αναρχικοί - επαναστάτες κρατούμενοι από διάφορες χώρες ανάμεσα τους και οι Gabriel και Jose.

20 ΙΟΥΛΙΟΥ 2009, ΒΕΡΟΛΙΝΟ - Εμπρησμός περιπολικού στο Lichtenberg του Βερολίνου, σε κείμενο που ακολουθεί στέλνεται επαναστατικός χαιρετισμός σε φυλακισμένους αγωνιστές και στους Gabriel και Jose.

27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2009, ΑΘΗΝΑ - Ισχυρή έκρηξη στα κεντρικά γραφεία της Εθνικής Ασφαλιστικής στη Συγγρού . Την ευθύνη αναλαμβάνει η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρή-

νων της Φωτιάς, εντάσσοντας την επίθεση και στα πλαίσια της εβδομάδας δράσης που ο Gabriel κάλεσε μέσα από την φυλακή για διεθνή αλληλεγγύη και ο οποίος είχε ξεκινήσει απεργία πείνας στις 20/12 στις φυλακές Άαχεν της Γερμανίας.

23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2010, ΜΠΡΙΣΤΟΛ, ΑΓΓΛΙΑ - Επίθεση με πέτρες ενάντια στα κεντρικά γραφεία της τράπεζας Royal Bank of Scotland στο κέντρο του Μπρίστολ. Σε κείμενο που ακολουθεί, μεταξύ άλλων γίνεται λόγος για την αλληλεγγύη στον Gabriel Pombo da Silva.

1-4 ΝΟΕΜΒΡΗ 2010, ΑΘΗΝΑ - Η Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς στέλνει συνολικά 14 φακέλους - βόμβες στις πρεσβείες Βελγίου, Μεξικού, Χιλής, Γερμανίας, Γαλλίας, Ελβετίας, Βουλγαρίας, Ρωσίας, στη Καγκελάριο της Γερμανίας Ανγκελα Μέρκελ, στον Ιταλό πρωθυπουργό Σίλβιο Μπερλουσκόνι, στον Γάλλο πρόεδρο Νικολά Σαρκοζί, στον Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, στη Euro-just και στη Euro-pol. Στην ανάληψη ευθύνης, η οργάνωση αναφέρεται εκτενώς στους επαναστάτες - αγωνιζόμενους κρατούμενους σ' αυτές τις χώρες -ανάμεσα τους και στον Gabriel- εκφράζοντας την αλληλεγγύη της με την επίθεση αυτή. Κατά τη διάρκεια αποστολής των φακέλων συλλαμβάνονται από τους μπάτσους, τα μέλη της Συνωμοσίας Παναγιώτης Αργυρού και Γεράσιμος Τσάκαλος.

1 ΓΕΝΑΡΗ 2011, ΜΠΡΙΣΤΟΛ, ΑΓΓΛΙΑ - Επίθεση με πέτρες κατά αστυνομικού τμήματος από τους ανώνυμους αυτόνομους. Στο κείμενο τους στέλνουν την αλληλεγγύη τους σε αναρχικούς κρατούμενους σε διάφορες χώρες ανάμεσα τους και στον Gabriel.

21, 23 ΜΑΪΟΥ 2011, ΧΙΛΗ - Επίθεση με εμπρηστικό μηχανισμό σε λεωφορείο των μπάτσων έξω από τα κεντρικά γραφεία τους στο Curico και στήσιμο φλεγόμενου οδοφράγματος από τον Άτυπο Πυρήνα Κάρλο Τζουλιάνι. Στην ανάληψη ευθύνης που ακολουθεί, στέλνουν χαιρετισμό αλληλεγγύης στον Gabriel.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΗΣ - ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2011, ΜΕΞΙΚΟ - Η Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία - Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς-Μεξικού πραγματοποιεί μπαράζ εμπρηστικών επιθέσεων σε διάφορους στόχους, όπως Wal-mart και εμπορικά κέντρα αφιερώνοντας τις επιθέσεις της σε αναρχικούς-επαναστάτες κρατούμενους σε διάφορες χώρες ανάμεσα τους και στον Gabriel.

7 ΟΚΤΩΒΡΗ 2011, ΙΝΔΟΝΗΣΙΑ - Εμπρηστική επίθεση στην τράπεζα Bank Rakyat Indonesia στο Σλέμαν, στη Γιογκιακάρτα. Η φωτιά προκάλεσε έκρηξη η οποία κατέστρεψε τις εγκαταστάσεις. Την ευθύνη αναλαμβάνει ο Πυρήνας "Ζήτω ο Λουσιάνο

Τορτούγα” – Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο-Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (IRF-FAI) στέλνοντας χαιρετισμό σε φυλακισμένους αγωνιστές και στον Gabriel. Η δράση ήταν μια διακήρυξη αλληλεγγύης με τον Λουσιάνο «Χελώνα» Τορτούγκα, τραυματία αναρχικό μαχητή της Χιλής.

13 ΟΚΤΩΒΡΗ, 5 ΝΟΕΜΒΡΗ 2011, ΜΕΞΙΚΟ, ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΜΕΞΙΚΟΥ - Ο Εξεγερτικός Πυρήνας Μαριάνο Σάντσεθ Ανιόν (CI-MSA) φράξια της Άτυπης Αναρχικής Ομοσπονδίας Μεξικού (FAI-M) πραγματοποιεί εμπρηστικές επιθέσεις εναντίον τεθωρακισμένων οχημάτων κρηματοποστολής, κάνοντας αναφορά στην ανάληψη ευθύνης σε αναρχικούς-επαναστάτες κρατούμενους σε διάφορες χώρες ανάμεσα τους και στον Gabriel Rombo da Silva και το καθεστώς απομόνωσης που του ‘χει επιβληθεί στις γερμανικές φυλακές.

4 ΝΟΕΜΒΡΗ, 2011, ΛΑ ΠΑΖ, ΒΟΛΙΒΙΑ - Τοποθετήθηκαν δύο βόμβες καπνού σε κατάστημα Burger King στο κέντρο της πόλης από τον Εμπρηστικό πυρήνα της δράσης για τη διάδοση της επανάστασης / Διεθνές Επαναστατικό Μέτωπο-Άτυπη Αναρχική Ομοσπονδία (IRF-FAI). Σε κείμενο που ακολουθεί στέλνουν την υποστήριξη τους σε φυλακισμένους αγωνιστές και στον Gabriel.

**Το χρονικό είναι ενδεικτικό και όχι πλήρες, οι πληροφορίες ανλήθηκαν από ιστοσελίδες: <http://athens.indymedia.org> <http://gr.contrainfo.espin.net> <http://325.nostate.net> <http://actforfreedomnow.wordpress.com> <http://directactionde.blogspot.com> (δεν ανανεώνεται πλεον) <http://thisisourjob.noblogs.org> <http://waronsociety.noblogs.org/> <http://conspiracycellsoffire.blogspot.com> και από το έντυπο “Στον Αιφνιδιασμό”. Πολλές από τις ενέργειες έγιναν για περισσότερους λόγους και όχι μόνο για την αλληλεγγύη στους συντρόφους.*

Πακέτα-Βόμβες από την Ε.Ο. Συνωμοσία Πυρήνων της Φωτιάς με στόχο διάφορες πρεσβείες και διεθνή πολιτικά πρόσωπα, Ελλάδα